

www.burmeseclassic.com

အကုန်အစင်

ကို

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၄၃၀၅၁၁
- မျက်နှာခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၈၇၀၅၁၁
- အင်းဒီနိုင်း - ကိုဆန်း
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၇၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်ဆက်
၆၈၊ စကားဝါလမ်း၊
ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- အတွင်းဖလင် - ဦးထွန်းဆိုင်း
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ။
ပထမအကြိမ်။
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

ချုံကလေးကား လှုပ်နေသည်။
ဦးဘမှေး၏ မွေးစင်းသော မျက်ပေတုံးကို လာနှောင့်ယှက်
နေ၏။ အရွယ်က သစ်ရွက်လှုပ်တာမြင်ရင်တောင် ကော်ဆဲချင်တဲ့
အရွယ်ကိုး။
ဒီမြို့ကိုပြောင်း၊ ဒီခြံကိုဝယ်ပြီးကတည်းက တစ်ချုံပြီးတစ်ချုံ
ရှင်းလာတာ ယခု ဒီချုံကြီးတစ်ချုံသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။ ချုံကြီးကလည်း
ဟီးထနေ၍ ဦးဘမှေးတစ်ယောက်တည်း မရှင်းနိုင်သေး။
ဪ ဘဝကလည်း အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုကိုး။
အရွယ်ရောက် သမီးကလေးကိုလည်း မခိုင်းချင်၊ မခိုင်းရက်။

အကြည်တော် ၈၉၅ . ၈၃
ဇုံး / အကြည်တော် ။ - ရန်ကုန်
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၁
၁၁၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၀.၅ စင်တီ။
(၁) ဇုံး

တခြားသူခေါ်ရှင်းဖို့ကျတော့လည်း သမီး
အတွက် ရတက်ကမအေး။ ထို့ကြောင့်
မျက်စိနောက်နေသော ချုံကြီးကို မျက်စိ
အနောက်ခံ၍ မျက်ပေတုံးကိုမချီ လူကို ကွ
နေအောင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်း ကြည့်
နေရခြင်းသာ။

ဘဝကလည်း ဒီမြို့ပြောင်းကတည်း
က ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရမလုပ်ရသေး။
ရွာက စုဆောင်းလိုက်သမျှလေးကို ထုခွဲ
စားသောက်နေရခြင်းမျှသာ။ ရေရှည်တော့
လွယ်လှမည်မဟုတ်။

ရွာမှာတုန်းကတော့ အဆင်ပြေ
ပါရဲ့။ သို့ပေမဲ့ ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာ
မပေးလေတော့ ရွာကပြောင်းပြေးခဲ့ရ
လေပြီ။

ထိုနေ့ကို မှတ်မိသေးသည်။ မေး
စင်းသော ဦးဘမေး၏မျက်ဝန်းထဲ အကွက်
သေးသေးလေး ပြင်ယောင်မိသေး၏။

ထိုနေ့က ဝါဆိုလပြည့်နေ့ဖြစ်
သည်။

ကံကြမ္မာ

မျက်နှာသာ

မပေးလေတော့ ရွာက

ပြောင်းပြေးခဲ့ရလေပြီ။

“လောကမှာ လူတိုင်းက စေတနာထားတယ်၊ အလှူဒါနပြု
ကြတယ်လို့ ဂုဏ်ယူတတ်ကြတယ်၊ ဒါမျိုးတွေ ပါးစပ်ကပြောနေရုံနဲ့
ပြီးမလားကွယ်”

“မပြီးပါဘူး ဘုရား”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ရမှာတုန်း”

“ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြံရမှာပါဘုရား”

ရွာကျောင်းဆရာတော်၏ တရားဒေသနာသံ။ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းရောက်ခဲ့လှသော ဦးဘမေး ငိုက်မျှဉ်းနေရာမှ တရားနာများ
အော်သံကြောင့် လန့်လန့်သွားရသည်။ သူ့ခမျာ မိန်းမ မအာကျယ်

ရွာက နှင်လွှတ်ခံရပြီးကတည်းက ဘုန်းကြီးကျောင်း တရားမနာတာ ကြာမို့ တရားသံကြားသည်နှင့် ငိုက်မျဉ်းချင်နေသည်။

“အဲဒီလို ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြံနိုင်ဖို့ ဘာလိုသလဲဟေ့”

“လူမှုပတ်ဝန်းကျင်လည်း လိုပါတယ်ဘုရား”

“လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ရှိရင် မေတ္တာတရားလည်းရှိရမယ်၊ လူအချင်းချင်း မေတ္တာထားနိုင်မှ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်လည်း မစိုပြည်နိုင်ဘူး လား”

“စိုပြည်နိုင်ပါတယ်ဘုရား”

တရားကား အရှိန်တက်နေပြီ။ လူအများလည်း ကိုယ်တော် ရဲ့စကားကို သဘောပေါက်နေလေပြီ။ ဦးဘမေးက ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်နဲ့ ငိုက်နေတုန်း။

“ကဲ... အဲဒီတော့ လောကမှာ ဘယ်အရာအမြတ်ဆုံးလဲ ဟေ့”

ဆရာတော်ရဲ့စကားကို ငိုက်မျဉ်းနေသော ဦးဘမေး ခေါင်း ထောင်သွားပြီး...

“အရက်ရောင်းတာ အမြတ်ဆုံးပါဘုရား”

“ဟယ်”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးထဲမှ အာမေဍိတ်သံများ ထွက် သွားကြသည်။ မထွက်ခင်ခိုင်းရိုးလား။ ဆရာတော်ပြောနေတာက မေတ္တာတရားသာ အမြတ်ဆုံးအကြောင်းဆိုတာကိုး။ ဒါကို ဦးဘမေး က အူကြောင်ကြောင်နှင့် လိုက်လံဝေကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အရက်မူးနေတဲ့သူတွေဆို ရေထိုးရောင်း ရင် ပိုတောင်မြတ်သေး”

သူ့အဖြေဆုံးသည်နှင့် ဆရာတော်မှ ထလာပြီး...

“လွှားထဲမှ”

ဆိုကာ သင်းပိုင်ကိုမပြီး...

“မင်းလားကွ၊ အရက်ရောင်းတာအမြတ်ဆုံးဆိုတာ”

“ဟာ”

ဦးဘမေး၏ မှေးစင်းသောမျက်ပေတုံးထဲ ပြေးဝင်လာသော ဆရာတော်မြေဖဝါး။

“ဗုန်း”

“အင့်”

ဆရာတော်၏ ကြီးမားလော မေတ္တာတရားက ဦးဘမေး၏ ကျောပေါ် လာကျသည်။ ပြီးနောက် ဆရာတော်၏ မေတ္တာတရားသံ ကား

“ဒီကောင်ကို ဒီရွာမှာ ငါမမြင်ချင်ဘူး၊ အခုချက်ချင်း ရွာပြင် မောင်းထုတ်လိုက်စမ်း”

ပါရမီဖြည့်ဖက်သာဖြစ်သည်။ ငါ၏သီလကို ပိုစင်ကြယ်စေသော ငါ၏တရားများကို ပို မိုလေးနက်စေသော ငါ၏ရဟန်းများကို ပို မှီကြည်ညိုစေခဲ့သော ပါရမီဖြည့်ဖက်သာ ဖြစ်သည်တဲ့၊ ကံ”

“ဒေဝဒတ်လို ပါရမီဖြည့်ဖက်မျိုး ဖြစ်နေရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မှာလဲ၊ ကိုယ်က ဘုရားခြေဖဝါးအောက်က မြူထွက် ဆယ် ကမ္ဘာလောက်ဝေးတဲ့သူ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က တရားဝိုင်း ဖြစ်သည်။ ဦးဘမေးခမျာ သူတို့ပြောသမျှ တစ်လုံးမှနားမလည်သော်ငြား ခပ်တည် တည်နှင့် ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ လုပ်နေ သည်။

အဓိက အကြောင်းအရာက တရားဆွေးနွေးနေခြင်းမဟုတ်။ ဘုရား ဒါယိကာ ဦးကြာညို ယခင်မိန်းမဆုံးလို နောက်မိန်းမယူရန် ပြင်ဆင်ရာမှ တရား ဖက်လှည့်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးဘမေးကတော့ ရွာကျောင်း ဆရာတော်သော်မှ ရွာကနှင်လွှတ်ထားသူ ဖြစ်၍ တစ်လုံးတစ်ပါဒမှ ဝင်မဆွေးနွေး။ သိချင်ယောင်ဆောင်၍ ခေါင်းညိတ်နေ ခြင်းမျှသာ။

“ဦးဘမေးကရော ဘာများဆွေး

နွေးချင်လဲ”

ရုတ်တရက်မေးလိုက်သော ဘုရားဂေါပက၊ ဦးတင်ဥ၏ အမေးကြောင့် ဦးဘမေး ပျာပျာသလဲဖြစ်သွား၏။ နောက်မှ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနှင့်

“အဲ ပါရမီယာဉ်လိုင်းအကြောင်းတော့ ကျွန်တော်သိပ် မသိဘူး၊ လမ်းပေါ်မှာတော့ ပါရမီတွေ အများကြီးတွေတာပဲ၊ ဘယ်သူ က ပါရမီရှင်လည်းတော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့နော်၊ အဲ. . အဲ ပါရမီ ဆယ်ပြား လက်ကိုင်ထားတော့ အကြွေအမ်းဖို့ လွယ်တာပေါ့၊ ကဲ ကဲ ကျွန်တော်သွားဦးမယ်”

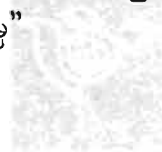
ဆိုကာ ထထွက်လာခဲ့လေသည်။ အားလုံးက သူ့နောက် ကျောကို ငေးကြည့်နေကြမှာ သေချာ၏။

လမ်းရောက်မှ တွေးရင်းတွေးရင်းနှင့်

“အင်း. . မြို့ပေါ်မှာ လူရာဝင်ဝင် စကားပြောနိုင်အောင် ပါရမီဂိတ်ဝင်းလေးတော့ စုံစမ်းထားဦးမှ”

ဘုရားဒါယိကာ
ဦးကြာညို ယခင်
မိန်းမဆုံးလို
နောက်မိန်းမယူရန်

ဘုရားအကြောင်း၊ တရားအကြောင်း တစ်လုံးမှနားမလည်
၍ ဘယ်နေရာမှ လူရာမဝင်ကြောင်းသိလည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းငိုက်
ချ၍သာ အိမ်သို့ပြန်လာရလေသည်။

သူ့ခမျာလည်း အကုသိုလ်အလုပ်နှင့်သာ အကျိုးပေး၍
ထိုကိစ္စများ မေ့နေသည်မှာ ကြာပြီပဲ။

အိမ်ဝင်းထဲဝင်သည်နှင့် အိမ်နောက်ဖေးက ခုတ်ထွင်မထား
သောချုံကြီး လှုပ်သွားတာမြင်တော့ ဦးဘမေး ခြေလှမ်းများ တန့်သွား
သည်။

“ဟာ”

ချုံထဲမှ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဆလူး ကုပ်ချောင်းချောင်း
နှင့် ပြေးထွက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ လက်ထဲမှာလည်း တစ်ခုခုဆုပ်
လို့။

“ဆလူး”

“ဟင် ဖေ . . ရှင် . . ဖေမေး”

သူ့ကိုမြင်တော့ သမီးဖြစ်သူ၏ခြေလှမ်း ကယောင်ကတမ်း
နှင့် ရပ်သွား၏။ ဦးဘမေး မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ချုံထဲ ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

သူ့အမေးကို ဆလူးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် နားသယ်စက
ဆပင်ကိုသပ်ပြီး

“ဟို . . ဟိုလေ ငုံး . . ငုံးဝင်ဖမ်းတာ”

“ငုံးဝင်ဖမ်းတာ”

ဦးဘမေး၏ နေကြာစေ့ခွံလောက်ရှိသော မျက်ဝန်း သီဟိုဠေ
လောက် ကျယ်သွား၏။ ဒါကို ဆလူးက လက်ထဲဆုပ်ထားသည်ကို
ပြရင်း

“ဟုတ်တယ်လေ ဖေမေးရဲ့၊ ဒီမှာကြည့်ပါလား ငုံးကလေး”

“မှန်း”

ဟုတ်ပါသည်။ သမီးဆလူးလက်ထဲမှာ ဆူဖြိုးနေသော ငုံးက
လေး။ မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့်။

ငုံးကိုမြင်တော့ ဦးဘမေး သွားရည်များပင် ကျလာ၏။ သူ
မျက်စိထဲတွင်လည်း ကားရားရားငုံးကြော်ကို မြင်ယောင်မိ၏။ မစားရ
ခင်မှာတင် တဖျောက်ဖျောက်နှင့် ဆွေမျိုးတချို့ ပျောက်ကုန်သည်။

“အေး အေး သမီး နင့် . . နင့်နာမည် ဘာ”

“ဆလူးလေ ဖေဖေရဲ့၊ ဆတ်စလူးလေ၊ ဘာကြောင်နေတာ
လဲ”

ငုံးကြော်နံ့က နှာခေါင်း
ထဲ တိုးဝင်လာ၍
သူ့မိန်းမနာမည်ပင်
မေ့သွားသည်။

သူ့သမီးစကားကို ဦးဘမေး
ကတုန်ကယင်နှင့်
“အေး.. အေး ငါလည်း ငုံးမြင်
တာနဲ့ ဆွေမျိုးက မေ့ချင်ချင် ဖြစ်ဖြစ်သွား
တာ၊ အဲ.. အဲ ဒီကောင်သွားကြော်
ထားနှင့်၊ ကျန်တဲ့ကောင် ငါငင်ဖမ်းဦးမယ်”
သူ့စကားလည်းကြားရော သမီး
ဆလူး အဖေအဖေ ပေးမှေးပြုကာ အဖေ
အဖေ အာကျယ်ကြီးပြတက်လာပြီး၊
“ဟာ မသွားနဲ့၊ မသွားနဲ့ ဖေမှေး”
“ဟေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
ခါးတောင်းကျိုက်တစ်ဝက်နှင့် ဦး
ဘမေး ပြန်မေးသည်။ ဒါကို ဆလူးက
“အို အဖေကလည်း သမီး ခုန
တစ်ကောင်ဝင်ဖမ်းတော့ ကျန်တဲ့ကောင်
တွေက ပြေးပြီလေ၊ နောက်ပြီး ငုံးက ဒီ
အချိန်မထွက်တော့ဘူး၊ တစ်နာရီနဲ့ နှစ်
နာရီကြားပဲထွက်တာ”
“ဟေ အဲလို”
“ဟုတ်တယ် ဖေမှေးရဲ့”
ငုံးတောင်မှ အချိန်စာရင်းအတိ
အကျနှင့် ထွက်သည်မို့ ဦးဘမေး အံ့အား
သင့်သွားသည်။
“လာပါ ဖေမှေးရဲ့၊ တစ်နေ့ကို
ရွှေဥတစ်လုံးပေးနေတဲ့ငုံးကို၊ အဲလေ ငန်း

ကို အများကြီးလိုချင်ပြီး မသတ်ပါနဲ့”
ဟုတ်သား။
ပုံပြင်ထဲက တစ်နေ့ကို ရွှေဥတစ်လုံးဥဥနေသော ငန်းကို
သတ်မိ၍ ဘဝပျက်ရရှာသူအကြောင်း ခေါင်းထဲရောက်လာ၏။
“အေးလေ၊ တစ်နေ့တစ်ကောင် ရပြီပဲ၊ နောက်နေ့မှ ငါ
ကိုယ်တိုင်”
ဦးဘမေး စိတ်ထဲတေးမှတ်ထားလိုက်သည်။ သိပ်မကြာပါ။
ငုံးကြော်နံ့က နှာခေါင်းထဲတိုးဝင်လာ၍ သူ့မိန်းမနာမည်ပင် မေ့သွား
သည်။ နောက် ခလုတ်တိုက်မတတ် အိမ်ပေါ်ပြေးတက်မိသည်။

ဦးဘမေး တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တစ်နာရီ
ထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်အလို။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဒီအချိန်ဆို မိုးကြီးလက်
ဖက်ရည်ဆိုင်သွားပြီး တရားအကြောင်း ဆွေးနွေးချင်ယောင်ဆောင်၍
အချိန်ဖြုန်းနေကြကို။ သို့ပေမယ့် ဤနေ့တွင်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
သွားပြီး အချိန်ဖြုန်းချင်စိတ်မရှိ။ သူ့စိတ်ထဲ စိုးမိုးနေသည်က ငုံး။
သူ့ကို ဆွေမျိုးမေ့စေခဲ့သော ငုံး။ မိန်းမအာကျယ်ကို ရုပ်ပင်မမှတ်မိစေ
သောငုံး။ ထိုကဲ့သို့ နှစ်သက်ရပါသော ငုံးကို ကိုယ်တိုင်ဖမ်းချင်နေခြင်း
ပင်။

နာရီထပ်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်နာရီက မထိုးသေး။ သမီး

ဆလူး၏ စကားအတိုင်း

“တစ်နာရီမှ ငုံးကထွက်တာ အဖေရ”

ဆိုသောကြောင့် တစ်နာရီပြည့်အောင် စောင့်နေရခြင်းဖြစ်
သည်။ အမှန်တော့ စောင့်မျှော်ခိုင်းသည့်အချိန်ကို ပိုကြန့်ကြာစေ
သယောင် ထင်ရသည်။ အာကျယ်မနှင့် သမီးရည်းစားဖြစ်စ ရွာထိပ်က
ရေကန်ကြီးမှာ စောင့်ရတုန်းက ခံစားမှုကို ပြန်ခံစားနေမိသလို။

နာရီကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်နာရီက မထိုးသေး။ ဖင်
ပါ တကြွကြွဖြစ်လာသည်။ သမီးငယ်ဆလူးက နေ့ခင်းကြောင်တောင်
အခန်းထဲ အလှပြင်နေသည်ကို ရိပ်ရိပ်မျှတွေ့ရသည်။ ဦးဘမေး မနေ
နိုင်တော့။

“ဟယ် တစ်နာရီမထိုးလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ငုံးမှာ လက်ပတ်
နာရီရှိတာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့ဘာသာသူ စောထွက်ချင်ထွက်မှာပေါ့”

ဆိုကာ ထိုင်ရာမှထပြီး ချုံကြီးရှိရာသို့ ကုပ်ချောင်းချောင်း
နှင့် ခြေဖွပြေးသွားလိုက်သည်။

ချုံကြီးဆီရောက်တော့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သစ်ရွက်
သစ်ခက်များ ပိန်းပိတ်နေသည်မို့ အထဲကိုမမြင်ရ။ ငုံးမပြောနှင့် ငုံး
ထက်ကြီးသောအကောင်ပင် မြင်ရမည်မဟုတ်။

“အေး ဆလူး ဘယ်ကအထဲဝင်ပါလိမ့်”

ချုံကြီးကို လှည့်ပတ်ရှာလိုက်သည်။

“ဟော”

တစ်နေရာတွင် လူတစ်ယောက် လေးဖက်ထောက်ဝင်စာ
နေရာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ အပေါက်က ခွေးတိုးပေါက်သာသာ။

ဦးဘမေး ဘေးဘီဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်
ယောက်က သူ့ကဲ့ကြည့်နေမှာကိုလည်း ရှက်မိသေးသည်။ မကြီးမငယ်
နှင့် ချုံထဲ လေးဖက်ထောက်ဝင်ရမှာကို။

အပေါက်ထဲ ချောင်းကြည့်သေး
သည်။ ချုံကြီးက ပိန်းပိတ်နေသည်မို့ အထဲ
က မှောင်နေ၏။ ဘာဆိုဘာမှမမြင်ရ။
“ဆလူး ငုံးကို ဘယ်လိုဖမ်းပါ
လိမ့်”

ရေရွတ်ရင်း ဦးဘမှေး ဘေးဘိ
ဝေကြည့်လိုက်သည်။ ဘာအရိပ်အယောင်
မှ မမြင်ရ။ သူ့ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်နေသူ
လည်းမရှိ။ သို့သော် တစ်ယောက်ယောက်
တွေသွားမှာလည်း စိုးရိမ်သေး၏။ ခေါင်း
နှင့်ဝင်လျှင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မြင်ကြ
မည်စိုး၍ ဖင်နှင့်စဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

ဒီအသက်အရွယ်
ကြီးမှ ချုံထဲ ခွေးတိုး
ပေါက်က ဝင်ရမှာမို့
ရှက်လည်းရှက်ချင်ချင်။

ဒီအသက်ဒီအရွယ်ကြီးမှ ချုံထဲ
ခွေးတိုးပေါက်က ဝင်ရမှာမို့ ရှက်လည်း
ရှက်ချင်ချင်။ အလွန်နှစ်သက်သော ငုံးကို
လည်း ဖမ်းချင်သမို့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်
လေးဖက်ထောက် အနောက်ဆုတ်ကာ ချုံ
ထဲ တွားဝင်လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ် တစ်
ဝက်မျှ ချုံထဲရောက်သည်နှင့်

“ဖုန်း.. ဖုန်း”

“ဖတ် ဖတ် ဖတ်”

“အောင်မလေးဗျ၊ ဘာကြီးလဲ

ဟ”

“ကကျစ်”

“ဟင်.. ဟင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကကျစ်.. ကကျစ်”

“အောင်မလေး ညစ်တယ်ဗျ၊ ညစ်တယ်”

“ဖုန်း.. ဖုန်း”

“အား”

ထင်မှတ်မထားသော အခြေအနေကြောင့် ဦးဘမှေး လန့်
အော်မိသည်။ ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်သည်မသိ။

“ဟာ”

သူ့အသံကြားတော့မှ ခေါင်းပြောင်ပြောင်ပေါ် တစ်ခုခုကျလာ
သလို ထင်ရသည်။

“ဖတ်.. ဖတ်”

“အား.. ရိုက်တယ်၊ ရိုက်တယ်”

“ဖုန်း”

“အား”

အနောက်က ကန်ထုတ်လိုက်သလို ဖြစ်၍ ဦးဘမှေး ချုံပြင်
သို့ ဝမ်းလျားမှောက်ကြီး ပြန်ကျလာသည်။

“ဟင်.. ဟင် ဘာ ဘာကောင်ကြီးပါလိမ့်”

သူ့တင်ပါး သူပြန်စမ်းကြည့်သည်။ ပြောင်နေသော ခေါင်းမှ
ရှိရမဲ့စုဆံပင်များပင် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။ အင်္ကျီတွေလည်း တွန့်ကြေ
လို့။ ဦးဘမှေး ဒူးနှစ်ဖက်ကို ရှေ့ထိ၍ ခြေနှစ်ဖက်ကိုခွင်ကာ နှစ်လုံး
မြေကျထိုင်နေရာမှ ကိုယ့်ရှိရမဲ့စုများကို အုပ်ကိုင်ပြီး ချုံကလေးထဲ
မရဲတရဲ ပြန်ကြည့်သည်။ ချုံထဲ မှောင်မည်းနေသည်မို့ ဘာမှမမြင်ရ။

“ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အထဲမှာ ဘာ
ကောင်ကြီးလဲ”

သူ့ဘာသာသူ ရေရွတ်နေမိသည်။ အဖြစ်အပျက်က ဖြန်

ဆန်သွန်းလှ၍ သူ့ကိုယ်တိုင် ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ စိတ်ထဲ
တွင်တော့ ရုပ်ရှင်များထဲကလို ခရေပွင့်ကို တက်နင်းသွားသော ဖိနပ်
တစ်ရန်ကို ပြေးမြင်ယောင်မိသည်။

“ခရေတစ်ပွင့် ကြွေလွင့်ခြင်းလား”

မျက်ရည်ပါ ဝိုင်းချင်သွားသည်။

“အဖေမေး.. အဖေမေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

အလန့်တကြားပြေးလာသော သမီးဆလူး။

သမီး၏အမေးကို ဦးဘမေး ကျိုးကြည့်ကြောင်ကြည့်နှင့် ချုံ

ထဲ လက်ညှိုးထိုးကာ

“အထဲမှာ အထဲမှာ ဘာကောင်ကြီးလဲမသိဘူး၊ အား ကျွတ် ကျွတ်”

သူ့စကားကို သမီးဆလူး အနေရအထိုင်ရ ခက်သွားပုံ။ နောက်

မှ ခေါင်းကုတ်ပြီး

“ဪ ဖေမေးကလည်း ငုံးခွပ်တာနေမှာပေါ့”

“ငုံးခွပ်တာ”

ဦးဘမေး၏ နေကြာစေ့ခွံက တဒါစေ့လောက်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် ငုံးခွပ်တာက တယ်ကြမ်းပါလား၊ နောက်ပြီး ငုံးအတက်

က အဲလောက်ရှိပါ့မလား”

ဦးဘမေး သူ့ကိုယ်တိုင်မမြင်လိုက်ရ၍ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသည်။

ဒါကို သမီးဆလူးက

“ဟုတ်မှာပါ။ ဒီချုံထဲကငုံးတွေက အခွပ်သိပ်ကြမ်းတာ၊ အဖေ

မေးက အထာမသိဘဲ ဝင်သွားတော့ အခွပ်ခံရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဖေမေး

က ချုံထဲ ဘယ်လိုဝင်လို့လဲ”

“နောက်ဆုတ်ဝင်တာလေ”

“သွားပြီ”

“ဘာ”

“ဟာ ဘာ.. ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊

ဒီချုံထဲကငုံးက အဲလိုပဲ ခေါင်းနဲ့ဝင်ပြီး

မျက်စိရှင်ရှင်ထားမှရတာ”

“အဲလို”

“အဲလိုပါဆိုနေ”

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

ဦးဘမေး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်စမ်း

ကြည့်သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သူ့ခန္ဓာ

ကိုယ်အနှံ့ ခြေဖျားကခေါင်းအထိ နေရာ

လပ်မကျန်အောင် ခွပ်သွားသော ငုံးထီး၏

စွမ်းပကားကိုလည်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ငုံးကလည်း ချက်ကောင်းချည်း

ခန့်ခွပ်သွားတာပဲ၊ အဟင့်”

မျက်စိထဲမှာ မက်ထရစ်ဇာတ်

ကားထဲကလို ငုံးက စလိုးမိုးရှင်းနှင့် ပျံသန်း

လာပြီး အနားရောက်မှ အမြန်ရစ်ပြလိုက်

သလို တဖုန်းဖုန်းနှင့် ခွပ်ချက်များ မြင်

ယောင်မိ၏။ ပြန်စဉ်းစားရင်း စိတ်ကဲမှာ

တင်းသွားသည်။ နောက် သူ့ကို လူပျိုရည်

ပျက်တတ်မမျှ ချက်ကောင်းချည်း ခွပ်သွား

သော ငုံးကို လက်စားချေချင်စိတ်များ တ

ဖွားဖွားပေါ်ပြီး

“တောက် ဒီလောက်ဖြစ်လှတဲ့ငုံး၊

ငါ့ကိုယ်တိုင်ဖမ်းပြီး ကြော်စားပစ်မယ်၊

လာလေ”

သူ့ကို လူပျိုရည်
ပျက်တတ်မမျှ
ချက်ကောင်းခွပ်
သွားသော ငုံးကို

ဆိုကာ ချုံထဲ ခေါင်းနှင့်တိုးဝင်ဖို့အပြင် သမီးဆလူးက သူ့ကို ခါးမှလာပြေးဆွဲပြီး

“ဟိုးထား အဖေ၊ ဟိုးထား ဟိုးထား”

“ဘာ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လက်စားချေမယ်လေ”

သမီးဆလူးက သူ့ခါးကိုအတင်းဆွဲရင်း

“နေဦးအဖေ၊ အဖေလက်စားချေဖို့ ဒီဦးကို သမီးဖမ်းပေးမှ ဖြစ်မှာ”

“ဟေ ဘာလို့”

“ဟိုး. . ဟိုးလေ ငဲ့က သိပ်စိတ်ဆိုးနေလောက်ပြီ၊ အဖေမျက်နှာ မြင်ရင် သူပိုခွပ်မှာ”

“ဟေ”

ဦးဘမေး၏ ပေမေးနှစ်စေ့ ခုန်ခုန်တက်လာ၏။

“ဒါကြောင့် ဒီဦးကိုဖမ်းနေကျ သမီးပဲ ဝင်ဖမ်းပေးမယ်၊ ဖေ မေး ခပ်ဝေးဝေးကပဲစောင့်နေ”

“ဟင် ဒီနားကပဲ စောင့်လို့မရဘူးလား”

သမီးဆလူးက ခေါင်းခါပြီး

“မရဘူး ဖေမေးရဲ့၊ ဖေမေးရဲ့ခြေသံကြားရင် ငဲ့က ပိုဒေါသ ထွက်မှာ၊ ဒါကြောင့် ဖေမေး ခပ်ဝေးဝေးကပဲစောင့်၊ သမီးချော့မော့ပြီး တော့ ဖမ်းခဲ့မယ်၊ မိမ့်ကောင်းကောင်းကြီး ကြော်စားတာပေါ့”

“ဟေ. . အဲလိုလား”

သမီးပြောတာ သဘာဝကျနေ၍ ဦးဘမေး ဘာမှစောဒက မတက်နိုင်တော့။ အဓိကကလည်း ငဲ့မိဖို့ပဲမဟုတ်လား။

“အေး. . အေး ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ငါ ခပ်ဝေးဝေးကပဲ စောင့်နေမယ်၊ နင် ငဲ့ကို မိအောင်တော့ဖမ်းခဲ့နော် ဆလူး”

“စိတ်ချပါ ဖေမေးရဲ့၊ ငဲ့က မိပြီးသားပါ”

“ဘာရယ်”

“အဲ. . အဲလေ အမြဲမိနေကျပဲလို့ ပြောတာ၊ ဖေမေး ခပ်ဝေးဝေးနေနော်”

“အေး အေး အမိန့်တော်အတိုင်း ပါပဲ၊ ငါ့ကိုခွပ်သွားတဲ့ငဲ့သား မိအောင် ဖမ်း ခဲ့၊ လက်စားချေတဲ့အနေနဲ့ အတက်က စစားမယ်”

“စိတ်ချပါဆိုနေ”

ဦးဘမေး ချုံနှင့်ခပ်ဝေးဝေး သွား ကာ လုံချည်လေးဆွဲခြုံပြီး ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဒီလိုမျိုး အခွပ်ခံရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင် ခဲ့မိ၍ မနာသင့်တာတွေ နာနေ၏။

မဆိုင်သည့်အပေါက် ဂလိုင်နှင့် ခေါက်ဆိုတာ ဒါမျိုးပင်ဖြစ်မည်။

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

နာနာကျင်ကျင်နှင့်ပင် ခပ်ဝေး ဝေးမှာ မဆီမဆိုင် အခေါက် ခံထားရသော ဂလိုင်ကို ဖနောင့်ပိတ်ထိုင်လိုက်သည်။

ဦးဘမေး ခပ်ဝေးဝေးမှာတွေ့မှ ဆလူး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ချုံကလေးထဲ တိုးဝင်သွားသည်။

သိပ်မကြာပါ။ ချုံကလေးက

ဆလူး ဟိုကြည့်
ဒီကြည့်နှင့်
ချုံကလေးထဲ
တိုးဝင်သွားသည်။

လှုပ်နေသည်။

“ကလုလု . . ကလုလု”

ချုံထဲမှ ငုံးအော်သံကြားတော့ ဦးဘမေး ခေါင်းထောင်သွား၏။ ခုနက နာကျင်မှုများပင် လျော့ကျသွားသယောင်။

တကယ်ကို မကြာလိုက်ပါ။

ဆလူး မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ချုံထဲမှ ပြန်တိုးထွက်လာသည်။

လက်ထဲမှာလည်း ငုံးလေးတစ်ကောင်။

“မိပြီ ဖေမှေးရေ၊ မိပြီ”

တကယ်ငုံးလေးတစ်ကောင် ဖမ်းလာခြင်းပင်။ ဦးဘမေးလည်း

ဝမ်းသာအားရနှင့်

“မှန်းစမ်း၊ ငါ့ကိုခွပ်တဲ့ငုံး”

သမီးလက်ထဲက ငုံးကိုကြည့်တော့လည်း အကောင်ကသေးသေး။ မျက်လုံးက ပေကလပ်ပေကလပ်နှင့် သနားစရာတောင်ကောင်း။ ဦးဘမေး ငုံးလေးကို အသေအချာကြည့်ပြီး

“ငါ့ကိုခွပ်တာ ဒီငုံးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေမှေးရဲ့”

“ဒီလောက်အကောင်လေးက ဟိုလောက်ခွပ်ချက်မပြင်းဘူးနော်”

“ဪ ဖေမှေးကလည်း လူတောင် ဒေါသကြီးရင် အားတွေ ပိုထွက်လာတာပဲ”

ဦးဘမေး ဇေဝေဝါဖြစ်နေသည်။

“အေးလေ ထားပါတော့၊ မှန်း အတက်က”

ဦးဘမေး ငုံးခြေထောက်ကို မကြည့်သည်။ ငုံးအတက်က

Baby corn ပြောင်းဖူးစေ့လောက်သာ။

“ဟဲ့ ငါခံရတာ ဒီအတက်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဟိုအတက်က ငှက်ပျောဖူးလောက်ရှိတာ၊ ငှက်ပျောဖူးနဲ့ ပြောင်းဖူးစေ့လောက်

တော့ ငါမလွဲလောက်ဘူးနော်”

သူ့စကားကို ဆလူးက မကျေမနပ်နှင့်

“ဪ ဖေမှေးကလည်း သူလည်း ဒေါသထွက်ရင် အတက်က ရှည်ချင်ရှည်လာမှာပေါ့၊ တကတည်း သိပ်စပ်စုတာ”

ဆလူးက မကျေမနပ်ရေရွတ်ရင်း ငုံးလေးကိုရင်း အိမ်ပေါ်ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နှင့် ပြေးတက်သွား၏။

ဦးဘမေးသာ ဆလူးကို ကြည့်လိုက်၊ ငုံးထွက်သော ချုံကလေးကို ကြည့်လိုက်နှင့် ဇေဝေဝါ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

ဒီပြောင်းဖူးစေ့လောက်မျှက ရမ်ဘိုအမြောက်လောက် ကြီးလာနိုင်ပါ့မလား၊ သူ မစဉ်းစားနိုင်။ ငှက် ဆံပင်စမ်းပြီး နားရင်းအုပ်တတ်ပါ့မလား။ ဒါလဲအဖြေမရှိ။

သို့သော်

ထိုနေ့တွင် ဦးဘမေး သူ့ကိုခွပ်သောငုံးကို အတက်က စမ်းလိုက်သည်။ အတက်သေးသေးလေး သူ့ပါးစပ်ထဲရောက်တော့ တစ်ခုခုကို သတိရပြီး ပျို့ချင်သွား၏။ မိန်းမများ ကိုယ်ဝန် ဆောင်လျှင်ဖြစ်တတ်သည့်သဘောမျိုး။

အတက်သေးသေးလေး
သူ့ပါးစပ်ထဲရောက်တော့
တစ်ခုခုကို သတိရပြီး
ပျို့ချင်သွား၏။

ဦးဘမေး နာရီကိုကြည့်လိုက် ချုံ့ကိုကြည့်လိုက် ဖြစ်နေသည်။
နာရီက တစ်နာရီကို ညွှန်ပြတော့မည်။

ဆလူးက နာရီကိုကြည့်လိုက် ဦးဘမေးကိုကြည့်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ဦးဘမေးက နာရီနှင့်ချုံ့ကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေ၍ သူ့ကို သမီးဆလူးကြည့်နေသည်ကို သတိမထားမိ။ ဆလူးက နာရီကိုကြည့်လိုက်၊ သူ့အဖေကိုကြည့်လိုက်၊ ခေါင်းကုတ်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် “ဒေါင်”

နာရီမှ အချက်ပေးသံ။ ထိုအသံနှင့်အတူ ချုံ့ကလေးလှုပ်သွားသည်။

“ငုံးတိုးပြီ”

ဦးဘမေး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထလိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ချုံ့ထဲကို ဖင်နှင့်မဝင်၊ ခေါင်းနှင့်ဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၍ ဖြစ်သည်။

ကမန်းကတန်းပင် အိမ်အောက်ဆင်းရန်ပြင်တော့မှ

“အား”

ဆလူး၏အော်သံ။ ဦးဘမေး ဆင်းလုလုခြေလှမ်းများ တန့်သွား၏။

“အား လုပ်ပါဦး”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆလူးက သူ့ခေါင်းလေးသူ့ အုပ်ကိုင်ပြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေ၏။ ငုံးထက် သမီး ပိုအရေးကြီးမှန်းသိသော ဦးဘမေး နောက်ပြန်လှည့်ပြီး

“ဟဲ့ ဆလူး ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့အမေးကို ဆလူးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး

“ခေါင်း ခေါင်းကိုက်လို့ ဖေမေး”

“ဟယ် နင့်မှာလည်း ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ခေါင်းကိုက်ရလားဟယ်”

ဦးဘမေး၏ မရိုးမရွှေရရွတ်သံ။

“အား ခေါင်းက တအားကိုက်တယ် ဖေမေးရဲ့၊ အဟင့်”

ဆလူး၏ ငိုမလိုအသံ။ ဦးဘမေး စိတ်ပူသွားပြီး

“ဟယ် ငါ့ဖြင့်လည်း အိပ်ရာထဲဝင်လွဲနေလိုက်လေ”

“အိပ်ရာထဲဝင်လွဲရုံနဲ့ ရမယ်မထင်ဘူး၊ ဆေးသောက်မှ ရမယ်ထင်တယ် အဖေမေးရဲ့၊ ဆေးလေးတော့ သွားဝယ်ပေးပါ”

“ဆေး ဟုတ်လား၊ ဘာဆေးသောက်ရမှာလဲ လျက်ဆားလား”

“အာ အဖေကလည်း ခေါင်းကိုက်တာ လျက်ဆားသောက်လို့

ပျောက်မှာလား၊ အင်္ဂလိပ်ဆေးသောက်ရမှာ”
 “အင်္ဂလိပ်ဆေး”
 အင်္ဂလိပ်ဆေးဆိုတာ တစ်ခါမှ
 မသောက်ဘူးသော ဦးဘမေး မျက်မှောင်
 ကြုတ်သွား၏။ သူတစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်
 အင်္ဂလိပ်ဆေးကို တစ်ခါမှ မသောက်ခဲ့ဘူး
 ၍ သမီးစကားကို အံ့အားသင့်သွားသည်။
 သူတို့တောရွာမှာက တော်ရုံနေမကောင်း
 လျှင် ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်လေးသောက်၊
 နွယ်ချိုကလေး ငုံ့ရုံနဲ့ ပြီးခဲ့တာကို။ ဒါမှ
 မဟုတ် အရက်ပြင်းထဲ လျက်ဆားထည့်ပြီး
 သောက် ပျောက်ပေါ့။
 “အင်္ဂလိပ်ဆေး၊ ဘာဆေးလဲ”
 “ဘာမိတွန်၊ ဘာမိတွန်”
 “ဘာ”
 “ဪ ဖေမေးကလည်း ဘာမိ
 တွန်ပါဆိုနေမှ”
 “ဪ အေး အဲဒါကို ဘယ်လို
 မေးဝယ်ရလဲ”
 “ဪ ကဲ ဆေးဆိုင်ကိုသွားပြီး
 ဘာမိတွန်လို့ ပြောဝယ်လိုက်ရင် ရတာပဲ၊
 တကတည်း”
 “ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ခဏစောင့်၊
 ငါသွားဝယ်ခဲ့မယ်”
 ဆိုကာ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် အိပ်

ပေါ်ကဆင်းလာရသည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့
 “တောက် ဒီသမီးဆလူးက အရေးအကြောင်းကျမှ ခေါင်း
 ကိုက်ရတယ်လို့၊ အမှန်ဆို ဒီအချိန် ချုံထဲငုံးဝင်ဖမ်းနေရမှာ၊ ငုံး.. ငုံး
 အထဲမှာ ဘယ်နှကောင်တောင်ရှိနေပါလိမ့်၊ အများကြီးဆိုလည်း ဆလူးလို
 တစ်နေ့တစ်ကောင်တော့ မဖမ်းနိုင်ဘူး၊ အဖိုအမ တစ်စုံထားပြီး ကျန်
 တာဖမ်းပြီး ကြော်စားပစ်မယ်”
 မျက်စိထဲမှာလည်း သူ့ပတ်ပတ်လည်ပိုင်းရံနေသော ငုံး
 ကြော်များကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ ဟိုအကောင်ကပေါင်၊ ဒီတစ်
 ကောင်ကရင်အုံ စသည်ဖြင့် တွေးရင်း သွားရည်ပါတမျှားများကျချင်
 လာသည်။
 ငုံးသားမှာ တခြားအသားများနှင့် မတူ။ ကြက်ပေါက်ကလေး
 များလို့ ချွဲမနေ။ စာကလေးများကဲ့သို့ အသားမနည်း။ တုတ်တုတ်တို
 တိုနှင့် ဆူဆူဖြိုးဖြိုး ရှိလှသည်။ ငုံးကိုကြော်ထားလျှင်ပင် အသားကို
 အလွယ်တကူ ခွာစားနိုင်ပြီး လျှာပေါ်တင်လိုက်သည်နှင့် အရည်ပျော်
 သွားမယောင်ပင် ထင်ရသည်။
 တွေးရင်းနှင့်ပင် ဦးဘမေး နှုတ်ခမ်းကို လျှာပြားကြီးနှင့်
 သပ်မိသည်။ မျက်လုံးပွင့်သွားသော်လည်း ဘာမှမမြင်။ ငုံးကင်ကသာ
 စိုးမိုးနေသည်။ အတန်ကြာမှ
 “ဟယ် ငုံးအကြောင်း စဉ်းစားနေတာနဲ့ ဆေးဆိုင်တောင်
 ကျော်လာပြီ၊ ပြန်လှည့်မှ”
 ဆိုကာ လာလမ်းကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ရပ်ကွက်ဈေးထိပ်
 မှ ဦးဆင်ဆေးဆိုင်ကို တွေ့ရသည်။ ဦးဆင်ဆေးဆိုင်ကိုမြင်တော့
 ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်မိသေးသည်။ အကြောင်းမှာ ဦးဆင်ဆိုသူက လွန်စွာ
 စိတ်တိုလွယ်၍ဖြစ်၏။ အကြောင်းမသိဘဲ စကားပြောမိလျှင်တောင်
 သဟောက်သဟမ်းက ပြုတတ်သေး။

“ဟယ် မဝယ်လို့မှမဖြစ်ဘဲ ဝယ်ရမှာပါပဲလေ”
 ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဦးဆင်ဆေးဆိုင်ဆီ လှမ်းလိုက်သည်။
 “ဗျို့ ဦးဆင်”
 “ဘယ်ကောင်တုန်းကွ၊ သံသေးသံကြောင်နဲ့၊ ငါနာမည် အော်
 ခေါ်တာ နာချင်လို့လား”
 အသံကြားရုံနှင့် ဦးဘမေး တွန့်ဝင်သွားသည်။ ရုပ်ကို ဘွားခနဲ
 မြင်တော့ ပြန်တောင်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်သွား၏။ ဦးဆင်၏မျက်နှာက
 ခက်ထန်မာကျောနေသည်မဟုတ်လား။
 “ဪ ကျွန်ကပြောင်းလာတဲ့ ဘမေးပဲ၊ ပြော ဘာလိုချင်လို့
 လဲ”
 ဦးဆင်အသံက အနည်းငယ် ပျော့ပြောင်းနေ၍ ဦးဘမေး
 အနည်းငယ် အားတက်သွား၏။
 “ဟို ဟိုလေ ဆေး ဆေးလေးဝယ်ချင်လို့”
 သူ့စကားကြားသည်နှင့် ဦးဆင် လက်မြှောက်တက်လာပြီး
 “ဪ ကဲ ငါ ပါးပိတ်တီးလိုက်ရ မကောင်းရှိရောမယ်၊
 ဆေးဆိုင်လာပြီး ဆေးဝယ်မှန်းတော့သိတာပေါ့၊ ဘာဆေးလဲပြော၊
 မြန်မြန်ပြော”
 ဦးဆင်၏ ဒေါသတကြီးစကားကြောင့် ဦးဘမေး လန့်ဖျန်ပြီး
 မှာလိုက်တာတွေ မေ့ကုန်၏။
 “ဟို. . . ဟိုလေ”
 “ဘာလဲ ပြောဆိုကွာ”
 နောက်မှ စဉ်းစားမိပြီး
 “ဪ သိပြီ၊ သိပြီ၊ ဆေး ဆေး မိတ္တူနဲ့ မိတ္တူတော့ပါတာ
 မှတ်မိတယ်၊ ဘာမိတ္တူနဲ့လဲမသိဘူး”
 သူ့စကားကြောင့် ဦးဆင် ဒေါသထွက်သွားပြီး

“ဟေ့ကောင် ဆေးထဲမှာ မိတ္တူနဲ့
 ပါတာအများကြီးကွ၊ မိတ္တူနဲ့မောရက်၊ ဆာ
 ဖာမိတ္တူနဲ့မော၊ မိတ္တူနဲ့ချာကရာဘာသိ”
 “ဟင်ဟင် မိတ္တူနဲ့ချာကရာဘာ
 သိက အိန္ဒိယက Disco Dancer ကုလား
 ကားမင်းသားလေ”
 “အေး ငါက မိတ္တူနဲ့တွေ့များတယ်၊
 မင်းက ဘာမိတ္တူနဲ့မှန်းမသိရင် ငါက ဘာမိ
 တွန်ကို ပေးရမှာလဲ၊ မင်းက ဘာမိတ္တူနဲ့ကို
 လိုချင်တာလဲ၊ ငါက ဘာမိတ္တူနဲ့ကိုပေးရ
 မှာလဲ အဲဒါကိုပြော အလကားနေရင်း လာ
 ရှုပ်နေတယ်”
 ဦးဆင် ဆေးဘူးများကို ဟိုရွှေ
 ဒီရွှေလုပ်နေသည်။
 “ဪ. . . ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊
 ကျွန်တော် ဘာမိတ္တူနဲ့လဲဆိုတာ ပြန်မေး
 လိုက်ဦးမယ်ခင်ဗျ”
 “ပြန် အလုပ်ကိုရှုပ်တယ်”
 ဦးဘမေး ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့်
 ပြန်လှည့်လိုက်သည်။
 “ဟေ့ကောင်”
 “ခင်ဗျ”
 ခြေလှမ်းစမလို့ လုပ်တုန်းမှာပင်
 ဦးဆင်၏ခေါ်သံကြားတော့ ပြန်လှည့်
 ကြည့်မိသည်။

ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်
 ဘာမိတ္တူနဲ့လဲ
 ဆိုတာ ပြန်မေးလိုက်
 ဦးမယ်ခင်ဗျ

“ဘာမိတွန်လဲဆိုတာ အသေအချာမေးခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

“ပြန်ပြောစမ်း၊ ဘာမေးရမှာလဲ”

“ဘာမိတွန်လဲဆိုတာ မေးရမှာပါခင်ဗျ”

“လစ်”

“ဟုတ်”

ဦးဘမေး မပြေးရုံတမယ် လစ်ချလာလိုက်သည်။ လမ်း
ရောက်မှ

“ငါ့နှယ် ဘာမိတွန်မှန်းမသိဘဲ ဆေးသွားဝယ်ရတယ်လို့
တော်သေးတာပေါ့၊ ကုလားမင်းသား မိတွန်ချာကရာဘာသိကြီး ပေး
ချလိုက်လို့ အိမ်မှာ တီးဝိုင်းပါထောင်နေရဦးမယ်၊ ဟိဟိ အင်း အိမ်
ရောက်မှ ဆလူးကို ဘာမိတွန်လဲ အသေအချာမေးပြီး ပြန်ပြေးဝယ်ရမယ်”
စဉ်းစားရင်း အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့်

“ဟင်”

ချုံကလေးကား လှုပ်နေသည်။ ဦးဘမေး မျက်မှောင်ကြုတ်
သွား၏။

“ငုံးတိုးပြီ”

ဦးဘမေး ဝမ်းသာအားရပြေးသွားရန် ပြင်စဉ်မှာပင်

“ဟင်”

ချုံထဲမှ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ထွက်လာသော သမီးဆလူး။

ဆလူး ချုံထဲကထွက်လာတာမြင်တော့ ဦးဘမေး အံ့အားသင့်
သွားသည်။ ဆလူးလက်ထဲမှာ ငုံးတစ်ကောင်။ ဦးဘမေး တအံ့တဩ
လက်ညှိုးထိုးပြီး

“ဟင် ဆလူး၊ ခုနကတော့ နင်ခေါင်းကိုက်လို့ဆို၊ အခု”

ဦးဘမေးကိုမြင်တော့ ဆလူးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်

“ဟုတ်၊ အခု နည်းနည်းသက်သာလို့၊ နောက်ပြီး ငုံးတိုးတာ
လည်းမြင်လို့ ဆင်းမင်းလိုက်တာ၊ ကွက်တိယဲ့ အဲ. . ခါနဲ့ ဆေး. . ဆေး မှာ
လိုက်တဲ့ဆေးရော”

ဦးဘမေး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြန်သည်။ နောက် သူမေး
ကိုသူပြန်ပွတ်ပြီး

“ဆေး၊ အဲဒါ နင့်ကို လာပြန်မေးတာ၊ နင့်မှာလိုက်တဲ့ဆေးက
ဘာမိတွန်”

“ဘာမိတွန်”

“အေး၊ နင့်ကို ငါပြန်မေးတာ၊ ဘာမိတွန်”

“ဘာမိတွန်”

“အာ ခွီးထဲမှပဲ၊ နင့်ကိုမေးနေတာလေ ဘာမိတွန်လဲလို့”

ဦးဘမေး အော်သံကြောင့် ချုံထဲက တခွံခွံရယ်သံကြားရ၏။

“ဪ ဖေဖေကလည်း ဆေးနာမည်ကိုက ဘာမိတွန်ပါဆိုနေ”

“ဆေးနာမည်က ဘာမိတွန်၊ အေး၊ ဟင် ဟင် နေ နေစမ်းပါဦး
ခုနက ချုံထဲက ရယ်သံကြားလိုက်သလားလို့၊ ဘယ်သူလဲ ထွက်ခဲ့စမ်း”

“ဟို. . ဟိုလေ”

ဆလူး ပျာပျာသလဲနှင့် ရှင်းပြရန်ပြင်သည်။ သို့သော် သူ
မရှင်းပြလိုက်ရ။ ချုံထဲမှ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ထွက်
လာလေ၏။

“ဟင် ဒီ. . ဒီကောင် ဘယ်ကကောင်လဲ၊ ချုံထဲ မင်း ဘာဝင်
လုပ်တာလဲ”

ဦးဘမေး၏ ဒေါသတကြီးစကား။ ဒါကို ချုံထဲထွက်လာသော
ငယ်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့်

“ဟိုလေ ငုံး ငုံး”

သူ့စကားကိုနင်း၍ ဆလူးက

“ဪ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုမောင် ကူးက သမီးကို ချုံထဲမှာ ငုံးကူဖမ်းပေးတာ၊ ငုံးလေ ငုံး”

ဆလူးစကားကို မောင်ကူးဆိုသူ မှ စပ်ဖြူမျက်နှာနှင့် ဆလူးလက်ထဲမှ ငုံး ကို ‘ဒီ.. ဒီ’ဆိုကာ လက်ညှိုးနှစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။

မောင်ကူးမျက်နှာပေးကို မြင် တော့ ဦးဘမှေး တင်းသွားပြီး လုံချည်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲမကာ

“ဟေ့ကောင် ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့သမီးကို ချုံထဲ ငုံးဝင်ဖမ်းပေးတာ တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းချုံထဲ ဘာ အကြံအစည်နဲ့ ရောက်လာတာလဲ မှန်မှန် ပြောစမ်း”

ဦးဘမှေး ပြေးဝင်သွားတော့ မောင်ကူး ဆလူးနောက်ပြေးကပ်ကာ

“ဟာ.. ဟာ တကယ်ပြောတာပါ ဦးရဲ့၊ ကျွန်တော် ရိုးရိုးသားသား ဆလူးကို ငုံးကူဖမ်းပေးတာပါ၊ ဒီမှာကြည့်ပါလားငုံး”

မောင်ကူးစကားကို ဆလူးကပါ လက်ထဲကငုံးကို မြှောက်ပြီး

“ဪ ကဲ ဒီမှာကြည့်ပါလား ငုံးကို၊ ဖေမှေးက မယုံသင်္ကာနဲ့၊ အဲဒါတွေ ကြောင့် စိတ်ပျက်တာ”

ဆိုကာ လောင်လောင်လောင်လောင်နှင့် အိမ်ပေါ်တက်သွား ၏။ ထိုတော့မှ မောင်ကူးလည်း

“ကျွန်တော်လည်းသွားပြီ၊ ဟိဟိ”

ဆိုကာ လှည့်အထွက် ဦးဘမှေး မောင်ကူးလည်ကုပ်ကို လှမ်း ဆွဲလိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင် နေဦး”

မောင်ကူး ဦးဘမှေးလက်ထဲ ယက်ကန်ယက်ကန် ပါလာ၏။

“မင်း ငါ့သမီးကို ငုံးဝိုင်းဖမ်းပေးတာ သေချာတယ်နော်”

“ဦးကလည်း သားက တကယ်ပြောနေတာကို”

မောင်ကူးက ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ပျော့ချလိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင် ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ လာနဲ့ပြမနေနဲ့၊ ကောင်းကောင်း ပြော”

အနွဲ့လျော့သွား၏။

“တကယ်ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော် ဆလူးကို ငုံးကူဖမ်းပေးရုံပါ”

ဦးဘမှေး ခေါင်းညိတ်၏။

“အေး မင်းတကယ် ငုံးဖမ်းပေးတယ်ဆို မနက်ဖြန်လာခဲ့”

“တကယ်”

မောင်ကူးမျက်လုံး အရောင်လက်သွားသည်။ လိုင်စင်ရပြီ ထင်တာကိုး။ ငုံးဖမ်းလိုင်စင်။ သို့သော်..

“ငါ့သမီးအစား မင်းနဲ့ငါ ငုံးဖမ်းကြမယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်ရင်ဟုတ်ပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ရင်တော့၊ တောက်”

မောင်ကူးမျက်နှာ ဇီးကင်းလောက်သာ ကျန်၏။ ဦးဘမှေးဆွဲ ထားသောကုပ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပါက ခွေခနဲလဲသွားမယ့် အနေအထား။

မောင်ကူးမျက်လုံး အရောင်လက်သွား သည်။ လိုင်စင်ရပြီ ထင်တာကိုး။

ဦးဘမေးစိတ်ထဲ လိပ်ခဲဘည်းတည်း ဖြစ်နေသည်။
မောင်ကူးဆိုသော သူငယ်၏ စပ်ဖြူမျက်နှာကိုလည်း မြင်
ယောင်မိ၏။

“ဒီကောင် ငဲ့ကူဖမ်းတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား၊ ငဲ့ဖမ်းတယ်
ထားဦး၊ ဒီကောင်မျက်နှာက ဘာလို့ စပ်ဖြူဖြစ်နေတာပါလိမ့်”
ရုတ်တရက် စဉ်းစား၍မရ။
နောက် စိတ်ထဲထင်ခနဲ။
“ဟင် ငါ့ကို ဟိုတစ်နေ့က ဝင်ခွပ်သွားတဲ့ငဲ့ဟာ ဒီကောင်
လား”

ရင်ပါ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သွားသည်။ တချို့နေရာတွေ တွန့်ဝင်
သွား၏။ အတွန့်ဆုံးက အသုံးပြုနည်းသော အစိတ်အပိုင်းများပင်။
ကြက်သီးလည်းတဖြန်းဖြန်း။

“အတက်. . ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ငဲ့အတက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
အဲ. . ဒါပေမယ့်”

သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ပူးလက်ကြပ်မမိခဲ့တော့လည်း စဉ်းစားရ
ခက်ပြန်၏။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနှင့် ဘယ်လိုမှ မစမ်းသင့်
သောနေရာများ စမ်းမိသွား၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မဟုတ်ပါစေနဲ့တော့ ဆုတောင်းရမှာပဲ၊ ဟုတ်
ရင်တော့ ဟင်း”

သူ့ဘဝသူ အားငယ်သွားမိသည်။ မျက်စိထဲ ဧည့်ခန်းထဲတွင်
ဂုဏ်ယူစွာချိတ်ဆွဲထားသော မင်္ဂလာသတို့သား၊ သတို့သမီးနေရာတွင်
ဆံထုံးကြီးနှင့် ငိုမဲ့မဲ့သူ။ သတို့သားနေရာတွင် ပြုံးပြီးပြီးနှင့်မောင်ကူး။

ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခါပစ်လိုက်သည်။ နောက် ပတ်
ဝန်းကျင် ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုတော့မှ လာရင်းကို ပြန်သတိရပြီး

“ဪ ဆေးဝယ်ရဦးမှာပဲ”

စဉ်းစားမိကာ ဦးဆင်ဆေးဆိုင်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

ဦးဆင်က သူ့ကို ခါးထောက်၍ ခပ်တည်တည်ကြည့်သည်။
သူက ဆိုင်ရှေ့ ယို့ယိုကလေးရပ်နေသည်။

“ရောက်လာပြန်ပလား”

“ဟုတ်”

“မေးရောမေးခဲ့လား”

“ဟုတ်”

“ဘာမိတွန်လဲကွယ့်”

“ဘာမိတွန်”

“မင်းကိုမေးနေတာလေကွာ၊ ဘာမိတွန်လဲလို့”

“ဘာမိတွန်”

“ဟေ့ကောင် မင်း ငါ့ဒေါသကို ဆွနေတာလား၊ မင်းကို ငါ
စိတ်ရှည်ရှည်မေးနေတာနော်၊ ဘာမိတွန်လဲ မြန်မြန်ပြော”

“ဘာမိတွန်”

“ဟေ့ကောင် မင်းနားလေးနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်း
ငါ့ကို ရွံ့နေတာလား၊ နောက်ဆုံးအကြိမ်မေးမယ် ဘာမိတွန်လဲ ပြော”

“ဘာမိတွန်”

“အာ ဒီကောင်တော့ကွာ၊ ကဲဟာ. . ကဲဟာ ဘာမိတွန်ဦး၊
အင်းဟာ. . အင်းဟာ”

“ဖုန်း”

“ဖုန်း”

“ဖုန်း”

“အား”

ရပ်ကွက်ရုံးသို့ ဦးဆင်နှင့် ဦးဘမိုးတို့ ရောက်သွားကြသည်။
ဦးဘမိုးနဖူးတွင် အသီးနှစ်သီး သီးသွားသည်။ သို့သော် ဦးဘမိုး
ကလည်း မခေ။ ဦးဆင်မျက်လုံးတစ်လုံး ပိတ်သွားအောင် လက်စွမ်း
ပြထား၏။

“ဘာကဘယ်လိုစဖြစ်လဲပြော”

ဦးဆင်မှစသည်။

“ဒီလိုပါခင်ဗျ၊ သူ ကျွန်တော့်ဆီ ဆေးလာဝယ်ပါတယ်”

“အင်း”

“ဆေးနာမည်မှာ မိတွန်ပါတယ်၊ ဘာမိတွန်လဲ မသိဘူးတဲ့”

“အင်း ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘာမိတွန်တဲ့
လဲ”

“ကျုပ်လည်း သူ့ကိုမေးတာပေါ့၊
လိုချင်တဲ့ဆေးက ဘာမိတွန်လဲပေါ့”

“အင်း သူက ဘယ်လိုပြန်ဖြေလဲ”

“ဘာမိတွန်”

ရပ်ကွက်လူကြီး မျက်မှောင်
ကြွတ်သွား၏။

“အတော်လူမှုရေးမသိတဲ့လူပဲ၊
အဲဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဆက်မမေးဘူးလား”

“မေးပါတယ်၊ ခင်ဗျားလိုချင်တာ
ဘာမိတွန်လဲပေါ့”

“အင်း အဲဒီတော့ သူကဘာပြန်
ပြောလဲ”

“ဘာမိတွန်”

“တောက် အတော်ခိုင်းတဲ့လူပဲ၊
အဲဒီတော့ ခင်ဗျားဘာဆက်မေးလဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုလည်း ရှင်းပြ
ပါတယ်၊ ငါလူကြီးနော် မင်း ငါ့ကိုလာ
မနောက်နဲ့၊ မင်း ငါ့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
ပြော၊ မင်းလိုချင်တာ ဘာမိတွန်လဲ”

“အဲ အဲလောက် ချို့ချို့သာသာ
မေးတာတောင် သူ ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ဘာမိတွန်”

ရပ်ကွက်လူကြီး သက်ပြင်းချ

“ကျုပ်လည်း
သူ့ကိုမေးတာပေါ့၊
လိုချင်တဲ့ဆေးက
ဘာမိတွန်လဲပေါ့”

သည်။

“ဒါကတော့ လွန်လွန်းသွားပြီ၊ သူက နားမကြားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ တမင်လာရဲ့နေတာပဲဖြစ်မယ်၊ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ဦး ဘမေး”

ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးဘမေးဖက်လှည့်သည်။ ဦးဘမေး နဖူးကို ချိန်၍ လက်ညှိုးထိုးရင်း

“ခင်ဗျားဝယ်ချင်တာ ဘာမိတွန်လဲ”

ဦးဘမေး သူ့ရဲ့မေးစင်းသော ဗန်ဒါစေ့အရွယ် မျက်ဝန်းမှ နှမ်းစေ့သာသာမျက်ဆံ ကလယ်ကလယ်လုပ်ပြီး ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာမိတွန်”

ရပ်ကွက်လူကြီး တင်းသွားသည်။ နောက် ဦးဘမေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး

“ကျုပ်က ရပ်ကွက်လူကြီးနော်၊ လာနောက်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျား ဘာမိတွန်လိုချင်လို့ ဘာမိတွန်ဝယ်တာလဲ”

“ဘာမိတွန်”

“တယ် ဒီလူကြီး ငါထလုပ်လိုက် မကောင်းချီရော့မယ်၊ ဘာ မိတွန်လဲလို့ မေးနေတာ”

ထိုစဉ်မှာပင်

“ဖေမေး.. ဖေမေး၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရုံးထဲ အလောတကြီး ပြေးဝင်လာသော ဆလူး။ ဆလူးကို မြင်တော့ ရပ်ကွက်လူကြီးအားတက်သွားသည်။

“ဒီမှာ နင့်အဖေ ဆေးဆိုင်မှာ ပြဿနာတက်လို့၊ အဲ.. ဒါနဲ့ နေပါဦး နင့်အဖေကို နင်က ဆေးဝယ်ခိုင်းလိုက်တာဆို”

“အေးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အေး နင်မှာလိုက်တဲ့ ဆေးနာမည်မှာ မိတွန်ပါတယ်၊ အဲဒါ

ဘာမိတွန်လဲ”

“ဘာမိတွန်”

“ဂ္ဂ”

ရပ်ကွက်လူကြီး အတော်နင် သွားပုံရ၏။ ပြီးနောက် သူ့ခေါင်းသူကုတ် ပြီး

“တောက် သမီးရောအဖေရော ကောင်းနေတာပဲ၊ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ နင် ဝယ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ဆေး နင်မသိဘူးလား၊ အဲ ဒါ ဘာမိတွန်”

“ဘာမိတွန်လေ၊ ဘာမိတွန်မို့ ဘာ မိတွန်လို့ပြောတာပေါ့၊ ဘာမိတွန်အိပ်ဆေး ဒါလေးတောင်မသိဘူးလား”

“ဟေ”

ဆလူးစကားကြားတော့ အားလုံး ကြောင်သွားသည်။ ဟုတ်သား။ ဟိုက ဘာ မိတွန်လို့ ပြောနေလျက်နဲ့ ဘာမိတွန်လဲလို့ ပြန်ပြန်မေးနေတော့ ဘာမိတွန်တစ်လုံး တည်းနဲ့တင် ရှုပ်နေတာပေါ့။

ထိုတော့မှ ရပ်ကွက်လူကြီးလည်း သဘောပေါက်ပြီး ဆေးရောင်းသော ဦး ဆင်ဖက်လှည့်ကာ

“ဟုတ်သား၊ ခင်ဗျားကလည်း ဆေးရောင်းစားနေပြီး ဘာမိတွန်တောင် မသိဘူးလား”

ခင်ဗျားကလည်း
ဆေးရောင်းစားနေပြီး
ဘာမိတွန်တောင်
မသိဘူးလား

သူစကားကို စိတ်ဆတ်သော ဦးဆင်ကလည်း ဆတ်ဆတ်ထိ မခံ

“ခင်ဗျားလို ရပ်ကွက်လူကြီးတောင် ဘာမိတွန်မှန်းမသိတာ ကျုပ်က ဘယ်လိုသိမှာလဲဗျ”

“ဟေ့လူ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုမရွံ့နဲ့၊ ကျုပ် ဘာမိတွန်ဆိုတာ သိတယ်၊ ခင်ဗျားသာ ဘာမိတွန်မသိတာ”

“ခြေမကိုကလိထိုးပြီး နှစ်ပြည်ဖိုးလောက် ရယ်လိုက်ချင် သေး၊ ဟိုမိတွန်၊ ဒီမိတွန်မပြောနဲ့ မိတွန်ချာကရာဘာသိတောင်သိ သေး”

“ဟေ့လူ အဲဒါကုလားမင်းသားဗျ၊ ဆေးနဲ့မရောနဲ့၊ အခုဟာ က ဘာမိတွန်”

“ဘာမိတွန်”

“အဲဒီဘာမိတွန်အကြောင်း”

ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးတိုးနှင့် ဆေးဆရာ ဦးဆင်တို့ စကားများ နေကြဆဲ ဦးဘမေးနှင့် သမီးဆလူးတို့ အသာလစ်ထွက်လာကြသည်။

အိမ်ရောက်တော့ သမီးဆလူး ကြော်ထားပေးသော ပူပူနွေး နွေး ဆူဆူဖြိုးဖြိုး ငုံးကြော်။

ဦးဘမေး ခုနက ဆေးနာမည်မပြောနှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်အားလုံး မေ့သွားသည်။ ငုံးကြော်ကို လျှာပေါ် တင်လိုက်သည်နှင့် နဖူးပေါ်ထွက်နေသော ဘုကြီးနှစ်လုံးပင် ချိုင့်ဝင် သွားသည်။

ချုံကလေးက ငြိမ်သက်နေသည်။

ချုံထဲတွင် လေးဖက်ကြီးထောက်ပြီး ကုန်းကုန်းကြီး တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်စိုက်ကြည့်နေကြသော ဦးဘမေးနှင့် မောင် ကူး။

နှစ်ယောက်စလုံးက ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ချုံထဲတွင် မျက်နှာ ချင်းကြီးဆိုင်ပြီး ငြိမ်နေကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်က လည်း နှာခေါင်းချင်းပင်တိုက်မတတ်။

“ဟေ့ကောင် မင်းငုံးက ဒီနေ့ထွက်ဦးမှာလား”

“ရှား”

ဦးဘမေး၏စကားကို မောင်ကူးက သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်လက်
တင်ပြီး

“တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါဗျ၊ ဦးလေးအသံကြားရင် ငဲ့ကမထွက်ဘဲ
နေမှာ၊ တိတ်တိတ်နေ”

ဦးဘမေး ပြောချင်စိတ်ကို ‘ဥဥ’နှင့် မျိုချပြီး ပြန်ငြိမ်နေ
လိုက်ရသည်။

ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှာခေါင်းက ထွက်
သည့်လေကို တစ်ယောက်က ပြန်ရှုနေရတာဆိုတော့ စဉ်းစားသာ
ကြည့်။ နောက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လည်းမဟုတ်။ လေးဖက်ထောက်
လျက်ကြီး။

ကျားမှန်လျှင် မကြည်ညိုလွန်းလို့ ကိုယ်တိုင်မှန်ပင်မကြည့်
ခဲ့သော ဦးဘမေးအတွက်ကတော့ ငရဲပင်။

“ဖူး”

မောင်ကူး မှတ်ထုတ်လိုက်သော နှာခေါင်းထဲကလေးများက
မြေပြင်ဆောင့်၍ ဦးဘမေးနှာခေါင်းထဲ ပြန်ဝင်သည်။ ဖုန်မှုန့်နှင့်
အမှိုက်တွေပါ တပြုံကြီး။

“အဟု အဟု အဟုတ်”

ဦးဘမေး သီးသွားသည်။ ဒါကို မောင်ကူးက

“ဟာ တိတ်တိတ်နေပါ ဆိုနေမှဗျာ၊ ဒီပုံမျိုးနဲ့ဆို ငဲ့က ဘယ်
လိုထွက်မှာလဲ”

မောင်ကူးစကားကြောင့် ဦးဘမေး တင်းသွားသည်။

“တိတ်လို့ရမလားကွ၊ မင်းနှာခေါင်းကလေးက မြေကြီးဆောင့်
ပြီး ငါ့နှာခေါင်းထဲ လာဝင်တာ၊ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ဝင်လည်းအောင့်ခံဗျာ၊ တော်ကြာ ငဲ့မထွက်ဘဲနေမယ်”

ဦးဘမေး သည်းခံ၍ ပြန်ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ငဲ့ကိုကလည်း

ကိုယ်တိုင်လက်ကျ ဖမ်းချင်တာကိုး။ ဘာ
ရည်ရွယ်ချက်နှင့်မှန်းမသိ မောင်ကူးက ဦး
ဘမေးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုကဲ့သို့
မျက်လုံးကြီးဆုံပြီး ဒဲ့ကြီးရှိုးနေတော့ ဦး
ဘမေး ရှက်သွေးများပင် ဖြန်းနေမိသေး၏။
မတွန့်သင့်တာတွေတောင် တွန့်တက်ကုန်
သည်။

“ဖူး”

“အဟု အဟုတ် အဟုတ်”

မောင်ကူး၏နှာမူတ်သံနှင့်အတူ
မြေပြင်ဖုန်ထ၍ ဦးဘမေး နှာခေါင်းထဲ
တိုက်ရိုက်ဝင်ပြန်၍ ဦးဘမေး သီးသွား
ပြန်သည်။ ဒါကို မောင်ကူးက စိတ်မရှည်
သံနှင့်

“ဟာ ဦးကလည်း တိတ်တိတ်နေ
ပါဆိုနေမှဗျာ”

ဦးဘမေး ပို၍တင်းသွားသည်။

“ဟာ နေလို့ရမလားကွ၊ မင်းနှာ
မူတ်ပုံနဲ့”

“အာ ဒါကတော့ ကျွန်တော်လည်း
နေနေတာပဲဗျာ”

“ဪ မင်းက ဒီလိုလား၊ ဒီလို
ဆိုလည်း ရတယ်လေ”

ဆိုကာ နှာကိုဆောင့်မူတ်လိုက်
သည်။

မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး

ဒဲ့ကြီးရှိုးနေတော့

ဦးဘမေး ရှက်သွေး

များပင်ဖြန်းနေမိသေး၏။

“ဖူး ဖူး”

အရှိန်လွန်၍ နှပ်ရည်ကြည်ကလေးများပင် ပါသွား၏။
ထိုအရာများက မြေပြင်ကိုထောက်၍ မောင်ကူးနှာခေါင်းထဲ ခုန်ဝင်
သွားလေရာ

“အဟု အာ ထို့ ရွံလိုက်တာ”

မောင်ကူး သီးပင်သီးသွား၏။ နောက် ဒေါသထွက်ဟန်နှင့်

“ဟာ ဦးကလည်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ထို့ အရည်တွေ
ပါပါကုန်ပြီ”

ဦးဘမေးကလည်း အားကျမခံ

“မင်းလည်းလုပ်တာပဲကွ၊ မင်းတုန်းကတောင် ငါကြိတ်ခံ
သေးတာ”

“ကျွန်တော်လုပ်တာက ဒီလောက်တင်ဗျ၊ ဖူး ဖူး”

“အဟု အဟု အဟု၊ ဪ မင်းက အဲဒီလောက်၊ ငါကလည်း
ဒီလောက်ပဲကွ ဖူး ဖူး”

“အဟွတ် ဦးကဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်က နှာခေါင်း
တစ်ဖက်ပါ ဒီလိုပိတ်ပြီး ဟောဒီလိုတောင် ညစ်ထုတ်လိုက်မယ်၊ ဖူး
ဖူး ရှစ်”

“ဟေ့ကောင် အဲဒါကတော့ ယုတ်မာတဲ့အဆင့်ဖြစ်သွားပြီ၊
မင်းလိုမျိုးတော့ ငါလည်းလုပ်တတ်တယ်ကွ၊ ဖူး ဖူး ဖူး ရှစ် ရှိ”

နှစ်ယောက်လုံး နှပ်သဘင်ပွဲ ဆင်နွှဲကြသည်။

“ဒါဆိုလည်း ဖူး ဖူး”

“ဖူး ဖူး”

နှစ်ယောက်သား အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး နှပ်ညစ်ပွဲကြီးကျင်းပ
နေကြသည်။ အတန်ကြာတော့ နှစ်ယောက်လုံးမျက်နှာတွေလည်း
ပေပွကုန်ပြီ။ လေထုတ်ရလွန်း၍ ခေါင်းတွေလည်းမူးနေပြီ။ ထို့ကြောင့်

မောင်ကူးက

“ဦး တော်တော့ဗျာ၊ လွန်လွန်းလှပြီ၊ ကျွန်တော် သည်းမခံ
နိုင်တော့ဘူး”

“မတော်ဘူးကွာ၊ မတော်တော့ မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ၊ မှတ်မှာ
ပဲ၊ ဖူး ဖူး”

ဦးဘမေးက အသာစီးရနေပြီမို့ မလျှော့။ ဒါကို မောင်ကူး
က

“ဪ နှာမှတ်ချင်နေသေးတယ်ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလည်း
ဟောဒီလိုမှတ်”

ဆိုကာ ချုံထဲခေါင်းပြန်ထွက်ပြီး ဖင်ပြန်ဝင်လာသည်။ ဦး
ဘမေး သူ့နှာခေါင်းရှေ့ ရောက်လာသောတင်ပီးကို ကြောင်ကြည့်နေ
သည်။ ပြောင်းဝနှင့် နှာခေါင်းဝ ကွက်တိ။ ထို့နောက်

“ဘု”

“အု”

ဦးဘမေး နှာမှတ်ရန် အသက်ပြင်းပြင်းရှူချိန်နှင့် တိုက်သွား
၍ နားထင်ကြောများပင် ထောင်သွား၏။ နှာခေါင်းကလည်း နှပ်
အကြိမ်ကြိမ်ညစ်ပြီးသည်မှ အရှင်းကြီးကို။ ဝင်လာသည့်ရနံ့က အတုံး
လိုက်အတစ်လိုက်ကြီး။ မောင်ကူးခေါင်း ပြန်ဝင်လာသည်။

“ကဲ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

“ဟေ့ကောင် မင်း ယုတ်မာလှချည်လား၊ ဖို့ အနံ့အသက်
ကလည်း ဆိုးလိုက်တာ၊ ဝေါ့”

မောင်ကူးက ပြိတီတီမျက်နှာနှင့်

“ဦးက တောင်းပန်လို့မှမရတာ၊ ကျွန်တော်လည်း ပညာကုန်
ထုတ်သုံးရတာပေါ့၊ ဒါတောင် အတိုပဲရှိသေးတယ်၊ ဒီထက်ပိုဆိုး
လာရင် အရှည်လာမယ်”

ဒီဦးတွေက
ယောက်ျားမျက်နှာမြင်ရင်
သိပ်ထွက်ချင်ကြတာ
မဟုတ်ဘူးလား။

“တော်ပါကွာ၊ ထို့”
နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ပြီး ပြန်ငြိမ်နေကြသည်။ နှာတော့
မမှုတ်ရဲတော့။ တစ်လုံးထိထားပြီးကိုး။
အသာငြိမ် အသက်အောင့်၍ လေးဖက်
ထောက်နေရသည်။
“ကလု ကလု ကလု”
“ဟော”
ဦးအော်သံ။ ဦးဘမေး ဝမ်းသာ
သွားသည်။
“ဦးအော်သံကြားတယ်”
သူ့စကားကြောင့် မောင်ကူး
စိတ်ပျက်သွားဟန်နှင့် ကိုယ်ကိုမတ်ပြီး
“ဟာ ဦးလေးကလည်း အသံ
ကြားလည်း ငြိမ်ငြိမ်နေလေဗျာ၊ ဦးလေးက
အဲလိုအသံထွက်နေရင် ငုံးက ဘယ်လို
ထွက်လာတော့မှာလဲ တကတည်းဗျာ”
ဦးဘမေး သူ့မှားသွားမှန်းသိ၍
“အေး အေး တောင်းပန်ပါတယ်
ကွာ၊ ငါ ငါလောသွားလို့ပါ။ နောက်တစ်ခါ
မဖြစ်စေရပါဘူး”
“ငြိမ်ငြိမ်နေ”
မောင်ကူး ခပ်ငေါက်ငေါက်ဆို
ရင်း လေးဖက်ပြန်ထောက်နေလိုက်သည်။
ဦးဘမေးကလည်း ထိုနည်းတူစွာ။

BURMESE
CLASSIC

အတန်ကြာသည်အထိ နှာခေါင်းချင်း ပေါင်းဖက်နေရ
သည်။
“ကလု ကလု ကလု”
ဦးအော်သံ။ မောင်ကူး ဗိုက်အောက်ထဲကဖြစ်သည်။ ဦးဘ
မေး လိုက်ကြည့်သည်။ ငုံးကိုတော့မတွေ့ရ။
“ကလု ကလု ကလု”
ဦးအော်သံ ပီပီသသ ကြားနေရသည်။ ငုံးကိုတော့မတွေ့ရ။
ဦးဘမေး ပို၍မချင်မရဲဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ငုံးကိုတွေ့လိုတွေ့
ငြား ခေါင်းရွှေ့ကြည့်သည်။ သူ့ရွှေ့ရာဖက်သို့ ဟိုလင်းတမျက်နှာကြီး
ကပါ လိုက်ရွှေ့သည်။ ဒီဖက်ပြန်ရွှေ့၏။ ဟိုကောင့်မျက်နှာကြီးလည်း
လိုက်ရွှေ့လာသည်။ ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်။
ဤကဲ့သို့ မသမာသောမျက်နှာကြီးကို အစဉ်တစိုက်မြင်နေ
ရတော့ ဦးဘမေး သည်းမခံနိုင်တော့။
“ဟေ့ကောင် မင်းမျက်နှာကြီး ငြိမ်ငြိမ်နေလေ၊ ဘာလို့ လိုက်
ရွှေ့နေတာလဲ”
“ဦးကမ္မမငြိမ်တာ၊ ကျွန်တော်က ဘယ်နှယ်ငြိမ်ရမှာလဲ”
“ငါက ငုံးချောင်းနေတာ”
“ဦး အဲဒီလိုလုပ်နေရင် ငုံးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးထွက်လာမှာလဲ၊
တော်ပြီဗျာ စိတ်ပျက်တယ်”
ဆိုကာ ချုံထဲမှထွက်သွားသည်။ ဦးဘမေးလည်း ငုံးသံကြား
ပြီး လက်ရမဖမ်းလိုက်ရ၍ မချင်မရဲ။
“မင်းကလည်းကွာ ခဏစောင့်လိုက်ရင် ငုံးက ထွက်လာ
တော့မယ့်ဟာကို”
“ငုံးကဘယ်လိုထွက်မှာလဲဗျာ၊ ငြိမ်နေဆိုလည်း မနေနိုင်၊
နောက်ပြီး ဒီဦးတွေက ယောက်ျားမျက်နှာမြင်ရင် သိပ်ထွက်ချင်ကြတာ

မဟုတ်ဘူးဗျ”
“အဲ”

မောင်ကူး၏ ခပ်ဆတ်ဆတ်စကားကြောင့် ဦးဘမေး တွေဝေသွားသည်။

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

“ငုံးတွေလေဗျာ၊ ယောက်ျားမျက်နှာမြင်ရင် ထွက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးဘမေး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ မောင်ကူးစကားကို သူ မရှင်း။ ငုံးက ကျား မ သိနိုင်လို့လား။ ထို့ကြောင့်

“ဘာလို့”

“ဟို ဟိုလေဗျာ၊ ငုံးဆိုတာက တနင်္လာနံ ‘က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င’ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် တနင်္လာနံကျားနဲ့ထပ်ရင် သူက ဘယ်ထွက်ချင်ပါ့မလဲ၊ ဟုတ်ဘူးလား”

ဦးဘမေး တွေဝေသွားပြန်၏။

“ငုံးက ‘င’ ကျားက ‘က’ တနင်္လာချည်းဖြစ်နေလို့ ငုံးက မထွက်ဘူး”

ဟုတ်မဟုတ် သူလည်း မသေချာ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကုတ်ပြီး “အေး ဒါဖြင့် ငုံးထွက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“မဓာတ်ယူရမှာပေါ့ဗျာ၊ ငိုး ငိုး”

မောင်ကူးက နှာခေါင်းသံကြီးနှင့်ပြောသည်။ ဒါကို ဦးဘမေး

က

“အဲဒီတော့”

“ဆလူးကိုလွှတ်လိုက်”

“ဟင်”

မောင်ကူးစကားကြောင့် ဦးဘမေး၏ ထာဝရပေမေးကြီး

ပြုံးမယောင်ပြုသွားသည်။

“ဆလူးနဲ့ မဓာတ်ယူမှရမှာ”

“မယုံရင်ကြည့်လေ”

မောင်ကူးက ငုံးကို မိထားပြီး သလောက်ကို အာမခံသည်။ မောင်ကူးမှ ပင်ဆက်၍ လုံချည်မကာ

“မကြာစေရဘူး၊ စိတ်ချ”

ဦးဘမေး မောင်ကူးကိုကြည့်ပြီး တင်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့်

“အေး ဟုတ်ရင်ဟုတ်ပေါ့ကွာ၊

မဟုတ်လို့ကတော့လား”

ဟူ၍ဆိုရင်း အိမ်ဖက်လှည့်၍

“ဆလူးရေ”

“ရှင် ဖေမေး”

ဆိုကာပြေးထွက်လာ၏။ သူ့ခမျာလည်း ဘယ်အချိန်ကတည်းက ချောင်းနေသည်မသိ ချက်ချင်းရောက်လာ၏။

ဆလူး သူတို့နှားရောက်သည်နှင့် မောင်ကူးမျက်နှာကြီး ပြီးသွားသည်။ ဆလူးက မျက်လွှာလေးချလို့။

ဦးဘမေးက

“ဆလူး ဒီငုံးက မနဲ့မျှားမှရတာ ဆို ဟုတ်လား”

ဆလူးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်

“အို ဖေမေးကလည်း ဖေမေးပဲ၊

ငုံးကလေ
သမီးမြင်တာနဲ့
လုံချည်ထဲက
တိုးထွက်လာတာ

နေ့တိုင်းကြော်စားနေတာ အသိ၊ နောက်ပြီး ငုံးကလေး သမီးမြင်တာနဲ့ လုံချည်ထဲက တိုးထွက်လာတာ”

“ဘာ”

“အဲလေ ချုံကြီးထဲက တိုးထွက်လာတာ၊ ခွီ”

ဦးဘမေး နှစ်ယောက်လုံးကို မသင်္ကာသလိုကြည့်သည်။ သူ့ခမျာ မယုံလည်းမယုံချင်။ လက်ပူးလက်ကြပ်လည်း မိချင်နေပုံ ရ၏။ ထို့ကြောင့်

“အေးလေ ဟုတ်ရင်ဟုတ်ပေါ့ကွာ၊ ငါစောင့်ကြည့်နေမယ်”
သူ့စကားကို ဆလူးက

“အို ဖေမေးကလည်း စောင့်ကြည့်ချင်လည်း ခပ်ဝေးဝေးနေ ပေါ့”

“ဘာလို့”

“ဖေမေးကိုမြင်လို့ ငုံးထွက်ပြေးသွားရင်ဖြင့်”

“တောက်”

သူတစ်ယောက်တည်းကွက်ပြီး ကံဆိုးနေ၍ ဦးဘမေး မခံချိ မခံသာ ဖြစ်နေရ၏။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ ခြေလှမ်းကို နောက်ပြန် ရွှေ့ရသည်။

“ကဲ လုပ်ငန်းစဉ်”

“ဘာကွ”

“အဲလေ ငုံးဖမ်းတဲ့လုပ်ငန်းပြောတာ၊ ဟိဟိ”

မောင်ကူးမျက်နှာကြီး ပြိုတီတီနှင့် ချုံထဲဝင်သွားသည်။ ဝိ
ကောင့် မျက်နှာက ရတနာထုပ်တစ်ခုကို ကောက်ရခါနီးပုံမျိုး။
ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် ဆလူးလည်း ချုံထဲတိုးဝင်သွား
သည်။

ချုံကလေးကား လှုပ်နေသည်။

ချုံကလေးကိုကြည့်၍ ဦးဘမေးစိတ်ထဲ လိပ်ခဲတင်းတင်း ဖြစ်နေ၏။

မကြာပါ။ ချုံထဲမှ ဖျတ်ခဲနဲတိုးထွက်လာသော သမီးဆလူး။
“ဟင်”

သူ့လက်ထဲမှာ မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့် ငုံးငယ် တစ်
ကောင်။

ငုံးကိုမြင်တော့ ဦးဘမေး၏ ပေမေးမျက်လုံးများ ပြူးယောင်
ပြုသည်။

“တွေတယ်မဟုတ်လား၊ ငုံးဖမ်းဖို့ကို မစာတ်လိုပါတယ်ဆိုနေ
မှ၊ ခွီ ခွီ ခွီ”

မောင်ကူး၏ ပြိုတီတီစကား။ လက်ထဲမှာလည်း လက်ပူး
လက်ကြပ် ငုံးကိုမြင်တော့ ဦးဘမေး ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိ။

“တောက်”

မှတစ်ပါး တခြားမတတ်နိုင်။

ဆလူးကတော့ ငုံးကို သူစားရန်ယူသွားပြီ။

“သွားပြီဗျို့၊ နက်ဖြန်ခါတစ်ကောင်လာမယ်၊ ခွီး ခွီး ခွီး”

မောင်ကူး၏ ကရော်ကမယ်စကား။ ဦးဘမေးနားထဲ အတုံး
လိုက်အတစ်လိုက် ကျက်သရေကင်းမဲ့စွာ ပြေးဝင်လာ၏။ မောင်ကူး
နောက်ကျောကိုသာ ခါးထောက်ရပ်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့ရသည်။

ဦးဘမှူး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ငုံးသားကိုလည်း ကြိုက်၏။ သို့သော် ကိုယ်တိုင်မဖမ်းနိုင်ခြင်းကိုတော့ မချင့်မရဲ။

“တောက် သူတို့တောင် ဖမ်းမိပါလျက် ငါက ဘာလို့ မဖမ်းနိုင်တာလဲ”

ပါရမီနည်းလှသော ကိုယ့်ကံကြမ္မာကိုပင် အပြစ်တင်ရမလို။ ငုံးနှင့်ပတ်သက်လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မချင့်မရဲ အမြဲဖြစ်နေရသည်။

“ငုံး ငုံး ဘယ်လိုဖမ်းရပါ။ မဓာတ်နဲ့မျှားရင် ငုံးထွက်သတဲ့။ မဓာတ် မဓာတ် ဘယ်လိုကူးရပါ”

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စဉ်းစားရင်း ချာလပတ်ရမ်းနေသည်။

အတန်ကြာမှ ဉာဏ်အလင်းပွင့်သွားပြီး

“ဟာ ဟုတ်ပြီ၊ တစ်အိမ်ကျော်က ဒေါ်မာကမုဆိုးမကြီးပဲ၊ သူလည်း အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်မရှိ၊ လတ်လျားလတ်လျားဖြစ်နေတာ၊ သူ့ကို အကူအညီတောင်းရမယ်၊ သူလည်း မဓာတ်ပဲ၊ သူနဲ့ဆို ဒီငုံးက ထွက်လာလောက်တယ်”

ဟုဆိုကာ အိမ်ပေါ်မှ မပြေးရုံတမယ် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

တစ်အိမ်ကျော်ရောက်တော့ ဒေါ်မာကြီးကို အိမ်ရှေ့ကပြင်၌ မာမာကြီးအိပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မာကြီး”

“ဘာတုန်း”

မာမာကြီး ပြန်ထူးသည်။ ဦးဘမှူး သေးမြောင်းကျဉ်းသွယ်လှသော ပိတ်ပေမှူးကို ကလယ်ကလယ် နှစ်ကလယ် လုပ်ရင်း

“ဟိုလေ ငါ့ကိုတစ်ခုကူညီပါလား”

ဒေါ်မာကြီး သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။ သိပ်သင်္ကာပုံမပေါ်။ ဦးဘမှူး ကျောက်သွားစီညီပါပေကို အပြုလိုက်ပြသည်။ ထိုတော့မှ ဒေါ်မာကြီးက

“ဘာကူညီရမှာတုန်း”

ဦးဘမှူး (၃၂)နှောင်းသော ကျောက်

ဒေါ်မာကြီးကို

အိမ်ရှေ့ကပြင်၌

မာမာကြီးအိပ်နေသည်

ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သွားများကို မရုပ်သိမ်းဘဲ ပခုံးလေးကျုံ့ကာ

“ဟိုလေ ဟို ပြောရမှာတော့ ရှက်သဟ”

“ဘာ”

ဒေါ်မာကြီး ကြိုးအော်ရင်း ငုတ်တုတ်ထထိုင်သည်။ ဘုရား
ရှေ့က ဘီလူးကြီးအတိုင်း။ ပြီးနောက် ဦးဘမေး၏ နှမ်းစေ့ကို ဒဲ့ရှ
သည်။ ဦးဘမေးကသာ နေရထိုင်ရခက်ပြီး

“ဟိုလေ ပြောရရင် နင်လည်းမုဆိုးဖို့၊ ငါလည်းမုဆိုးမ၊ အဲ
လေ ငါလည်းမုဆိုးဖို့၊ နင်လည်းမုဆိုးမ မဟုတ်လား”

“အဲဒါဘာဖြစ်တုန်း”

“အဲ. . အဲဒါလေ”

ဦးဘမေး အကြောင်းမဲ့လက်ဖဝါးပွတ်နေ၏။ နောက်မှ .

“အဲ အဲဒါ ဟိုလေ နင် နင်နဲ့ငါ ချုံတိုးကြအောင်လားလို့

ဟိဟိ”

“ဘာပြောတယ်”

“ချုံတိုးရအောင်လို့လေ၊ အဟဲ”

သူ့စကားလည်းကြားရော ဒေါ်မာကြီး မျက်လုံးကြီးပြူးသွား
ပြီး

“ဟင် ဒီအရွယ်တင့်တင့်တို့အရွယ်၊ အဲလေ ချုံတိုးရမယ့်
အရွယ်လားဟဲ့၊ ခုတင်ရှိတယ်၊ ခုတင်ပေါ်မှာတင် နေလို့ရတယ်”

ဒေါ်မာကြီး စကားမဆုံးမီ ဦးဘမေး လက်ကာပြပြီး

“ဟာ ငါပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး၊ အခုဟာက ချုံတိုးပြီး”

“ဟဲ့ ဒီမှာတော့သား၊ နင်တို့တောမှာသာ ချုံတိုးကြ၊ ကောက်
ရိုးပုံဘေးသွားကြ၊ တို့မြို့မှာတော့ ခုတင်ပေါ်မှာတင် ပိုက်ဆံကောက်ရ
နေကျ၊ အဲလေ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ စံမြန်းနေကျဟဲ့ မှတ်ပြီလား၊ ဟွန်း”

ဒေါ်မာကြီးစကားကြောင့် ဦးဘမေး ခေါင်းရှုပ်သွား၏။ ခုတင်

ပေါ်မှာ ပိုက်ဆံကောက်ရတာရော၊ စံမြန်း
တာရောနှင့် စုံနေတာကို။ ထို့ကြောင့် ခေါင်း
ကိုကုတ်ပြီး

“ငါပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးဟ၊
ချုံထဲမှာ ငုံး ငုံး”

ဒေါ်မာကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်
သွားသည်။

“ချုံထဲမှာငုပ် ဘာကိစ္စငုပ်ရမှာလဲ၊
ငါက ဘာဖြစ်လို့ ငုပ်ရမှာလဲ၊ ရုတ်ရုတ်
တော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ မာကြီးတဲ့၊ မာရင် မာ
ကြီး၊ ပျော့ရင်ဖရဲသီးတဲ့နော်၊ ဖရဲသီးက ရဲရဲ
ကြီး၊ အဲလေ မာကြီးက ဘာကိစ္စ ငုပ်ရမှာ
လဲ”

“ငုပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငုံး ငုံး စား
တဲ့ငုံး”

“ငုံး”

ဒေါ်မာကြီးခန္ဓာကိုယ် ဖရဲသီးကြီး
တောင့်သွား၏။ သူလည်း ငုံ့ကို စိတ်ဝင်စား
ပုံပေါ်သည်။

“ငုံး ဟုတ်လား၊ ဝယ်စားရမှာ
လား”

“ဟယ် ဝယ်စားရမှာမဟုတ်ဘူး၊
ဖမ်းစားရမှာ”

“ဟင် ဖမ်းစားရမှာ”
ဦးဘမေးစကားကြောင့် ဒေါ်မာ

နင်တို့တောမှာသာ

ချုံတိုးကြ၊

ကောက်ရိုးပုံဘေး

သွားကြ တို့မြို့မှာတော့

ကြီး သူ့နှုတ်ခမ်းကို လျှာကြမ်းကြီးနှင့်သပ်ပြီး ဂလုခနဲမျိုချလိုက်သည်။ သူလည်း ငုံးကြော်ကြိုက်သည့်အထဲ နံပါတ်တစ်ဂဏန်းဝင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဒေါ်မာကြီး စိတ်ဝင်စားသွားမှန်းသိ၍ ဦးဘမှေးက တွန်းပြီး

“အဲဒါပြောတာ၊ ငုံးဖမ်းရအောင်လားလို့”

“ဟင် ဘယ်မှာဖမ်းရမှာလဲ”

“တို့အိမ်နောက်ဖေးကချဲ့မှာ”

“ဟင် ရှင်တို့အိမ်နောက်ဖေးကချဲ့”

ဒေါ်မာကြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။ နောက် ဦးဘမှေးကို ဇဝေဝါကြည့်သည်။

ဦးဘမှေးက မျက်နှာကို တကယ်တည်ရင်း

“ဟုတ်တယ်၊ တို့အိမ်နောက်ဖေးကချဲ့မှာ ငုံးရှိတယ်”

ဒေါ်မာကြီး ဦးဘမှေးကို နှစ်စပ်စွာလိုက်ကြည့်သည်။ နောက်မှ သက်ပြင်းချ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကိုခွဲချလိုက်ပြီး

“ဟုတ်ရင်ဟုတ်ပေါ့၊ မဟုတ်လို့ကတော့ အားကိုးပစ်လိုက်မှာနော်၊ တကယ်အားကိုးပစ်လိုက်မှာ၊ တစ်သက်လုံးလုပ်ကျွေးပေရောဖြစ်သွားမယ် ဟွန်း”

“ဟယ် လင်တကလည်းရှေးသေး”

ဦးဘမှေး စိတ်ထဲမှပင် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ အပြင်ထုတ် ရေရွတ်လိုက်ပါက သူငဲ့ဖမ်းဖို့အစီစဉ် ပျက်သွားမှာကိုး။ ထို့ကြောင့်

“အင်းပါ၊ နောင်ခါလာနောင်ခါဈေးပေါ့”

“ဟင် တို့ကဈေးကြီးတယ်၊ တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးရမှာ”

ဦးဘမှေး ဒေါ်မာကြီးကို အဖော်ညှိမိတာတောင် မှားပြီထင်မိ၏။ သို့သော် တစ်သက်လုံးလုပ်ကျွေးရမှာကနောက်၊ ငုံးဖမ်းဖို့က အရင်ကိုး။

“ထား ထားလိုက်ပါ၊ အခု အခု ငုံးဖမ်းဖို့သာ ကူညီပေးပါ”

“ဟုတ်ရင်ဟုတ်ပေါ့၊ မဟုတ်လို့ကတော့ တစ်သက်လုံး အားကိုးပစ်လိုက်မှာနော်”

ဆိုကာ ထလိုက်လာ၏။

ချုံကလေး၏ ခွေးတိုးပေါက်ထဲတွင် ဦးဘမှေးနှင့် ဒေါ်မာကြီးတို့ လေးဖက်ထောက်၍ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေသည်။

ဦးဘမှေး၏ မျက်လုံးများက ငုံးဘယ်ကထွက်လာမလဲဟူ၍ ဂနာမငြိမ်ရှိလှသော်လည်း ဒေါ်မာကြီး၏ မျက်လုံးများက ချစ်ရည်ရွန်းလဲ့စွာ ဦးဘမှေး၏ နဖူးပေါ် ငြိမ်သက်နေ၏။

ရံဖန်ရံခါ၌လည်း လျှာကြမ်းကြီးထွက်လာကာ သူ့နှုတ်ခမ်းသူသပ်ပြီး ဂလုခနဲမျိုချသေး၏။

ဦးဘမှေး၏ ဒုက္ခကလည်းမသေးလှ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်တွင် အဆီပျံ့မိန်းမကြီး မျက်နှာမှ အပေါစားသနပ်ခါးနံ့က ချွေး

ညော်နံ့နှင့်ပေါင်းပြီး သူ့နှာဝသို့ ဆောင့်ဆောင့်ဝင်လာတာကိုး။ ဟိုတစ်နေ့က ဟိုကောင်၏ အနောက်ပြောင်းဝမှ ထွက်သောအနံ့ထက် မညံ့သောရနံ့တို့ကို ခံစားနေရသည်။

ကြာတော့လည်း သည်းမခံနိုင်တော့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ဖွင့်မေးလိုက်တော့၏။

“မသိလို့မေးပါရစေ”

“မေး”

ဒေါ်မာက နာမည်နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် နွဲ့နွဲ့ကြီးပြောသည်။

“တစ်ပတ်မှာ ရေချိုးဖို့ ဘယ်နှခါ စိတ်ကူးဖြစ်လဲ”

“သုံးခါ”

“ဘယ်နှခါ အကောင်အထည်ပေါ်လဲ”

“တစ်ခါလောက်”

တစ်ခါတောင် အပြည့်အဝ ဟုတ်ပုံမရ။ ဖြေပုံကိုက တစ်ခါလောက်တဲ့။

“တစ်ခါမှာ”

“ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ”

“ဘယ်လို”

“သုံးခွက်ချိုးတယ်လို့ပြောတာ၊ အပေါ်တစ်၊ အလည်တစ်၊ အောက်တစ်၊

“တစ်ပတ်မှာ
ရေချိုးဖို့ ဘယ်နှခါ
စိတ်ကူးဖြစ်လဲ”
“သုံးခါ”

ခပ် ခပ် ခပ်”

သူ့ဘာသာသူပြောပြီး သဘောကျနေသေး၏။ နောက် ဒေါ်မာမှပင်ဆက်၍

“နွေရာသီတအားပူရင်တော့ မိဘဆရာပေါင်းပြီး ငါးခွက်၊ နွေရာသီဆို သွားလည်းတိုက်တယ်”

“ဝေါ့”

ဦးဘမေး အန်ပင်အန်ချင်မိသွား၏။ မိန်းမရင့်မာကြီး ဖြစ်ပါလျက် နွေရာသီမှ သွားတိုက်တာဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်။

သူ့ယောက်ျား ဦးကတောင် စောစောစီးစီး သေပစ်လိုက်တာ ထိုအကြောင်းတွေလည်း ပါပေလိမ့်မည်။

စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးနှင့် ညားလျှင် လူမသေလျှင်တောင် ပန်း၊ အင်း ပန်းခွေလေးတော့ ကြိုဆောင်ထားရမှာကို ပြောတာပါ။ အဲဒီပန်းတွေသေတော့လည်း အခွေလိုက်ကြီးပေါ့၊ ပန်းသေအခွေ။

“ဘာဖြစ်လို့ ရေမချိုးတာလဲ”

“ဝါသနာမပါလို့”

“အင်”

ရေချိုးတာ ဝါသနာနှင့်ဆိုင်လား သူမခွဲခြားတတ်။ ဘောလုံးကန်တာ၊ ကြက်တောင်ရိုက်တာသာ ဝါသနာနှင့်ဆိုင်မှန်းသိ၏။ ရေချိုးတာတို့ ထမင်းစားတာတို့က ဝါသနာနှင့်ဆိုင်သလား။ သူ ခေါင်းရှုပ်သွား၏။

“ဒါနဲ့ သူက”

“ရှါး”

သူကတွေ့ဘာတွေ ဖြစ်လာပြီမို့ ဦးဘမေး နှုတ်ခမ်းပေါ်လက်တင်ပြီး ဟန့်တားလိုက်ရသည်။ ကြာလာလျှင် ပိုးစိုးပက်စက်ကို

ဆိုးလာနိုင်သည်ကိုး။

ထို့ကြောင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ကလု၊ ကလု၊ ကလု”

“ဟော”

ထိုအသံကြားတော့ ဦးဘမေး ခေါင်းထောင်သွားသည်။

“ငုံး ငုံးတိုးပြီ”

ငုံးတိုးသံက ဒေါ်မာကြီးဗိုက်အောက်ဆီက

“ကလု ကလု ကလု”

သေချာပြီ။ ငုံးလာပြီ။ ဦးဘမေး အားတက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်မာကြီးဗိုက်အောက် လိုက်ချောင်းသည်။ ဒါကို ဒေါ်မာကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာလိုက်ချောင်းနေတာလဲ၊ အားကိုးပစ်လိုက်မှာနော်ဟင့်”

ဆို၍ ဦးဘမေး တင်းသွားပြီး။

“အာ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ခုနက ကလု ကလု အော်သံမကြားဘူးလား”

ဒေါ်မာကြီး ခေါင်းထောင်သွားသည်။

“ကြားသားပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဦးဘမေး အားတက်သရောနှင့်

“အဲဒါ ငုံး ငုံးအော်သံ”

ထိုတော့မှ ဒေါ်မာ ဦးဘမေးကို ဝေခနဲကြည့်ပြီး

“အာ ဘယ်နှယ်ငုံးရမှာလဲ၊ မနက်က ဝမ်းနှုတ်ဆေးစားထားတာ အခုမှ အစွမ်းပြပြီး ဗိုက်ထဲက ကလုကလုမြည်လာတာ”

“ဟဲ့”

ရေမချိုးသည်မိန်းမကြီး
ဝမ်းနှုတ်ဆေး
စားထားတာဆိုတော့
စဉ်းစားသာကြည့်။

ဦးဘမေး နှင်သွားသည်။ ရေ
မချိုးသည်မိန်းမကြီး ဝမ်းနှုတ်ဆေးစား
ထားတာဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်။ ဒါ
တောင် သူက မလျှော့သေးဘဲ

“နင့်ဟာ ဟုတ်ရဲ့လားဟာ၊ ငါ
ထင်တာ ငဲ့ဆူတာထင်တာပဲ”

“အာ ဝမ်းနှုတ်ဆေးစားထားလို့
ပါဆို မယုံရင် လက်တွေ့ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်
ပြီး ပုံပြလိုက်ရမလား၊ ကြက်သီးတောင်
ထလာပြီနော်၊ မာကြီးတို့က နာမည်သာ
မာကြီး ဒါမျိုးကျ အပျော့၊ အီးမထွက်ရင်
ဖီးမတက်လို့ ဝမ်းနှုတ်ဆေးစားထားတာ
ဒါမျိုးဝါသနာပါလွန်းလို့”

“ဝေါ့ ထို့”

ဦးဘမေး ယခုမှ တကယ်ခွံသွား
သည်။ ထို့ကြောင့်

“တော်ပြီဟာ၊ ဒီငဲ့ကို နင်ရေချိုး
ရက်ရောက်မှပဲ ဖမ်းတော့မယ်၊ ဒီနေ့တော့
တော်ပြီ”

ဟုဆို၍ ချုံထဲမှအထွက် ဒေါ်
မာကြီးကလည်း ချုံထဲမှတိုးထွက်ကာ ဦး
ဘမေးကို ပြေးဖမ်းပြီး

“ဟယ် ဒုက္ခပဲ၊ ဒုက္ခပဲ၊ ဟိုမှာ လူ
တွေမြင်ကုန်ပြီ၊ လူတွေ မြင်ကုန်ပြီ ဘယ်လို
လုပ်ကြမလဲဟင်”

ဒေါ်မာကြီး၏ အလောတကြီးစကား။ ဒါကို ဦးဘမေးလည်း
ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားပြီး

“ဟင် ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူတွေမြင်ကုန်လို့လဲ”

အနီးနားဝေကြည့်တော့ ဘယ်သူမှမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်မာ
ကြီး ဆွဲထားသောလက်ကို အတင်းဆွဲဖြုတ်သည်။ ဒေါ်မာကြီးက
လည်း မရ။ ဦးဘမေးလက်ကို အတင်းပြန်ဆွဲသည်။

“အာ ဘယ်မှာဘယ်သူရှိလို့လဲ၊ ဘယ်သူမြင်လို့လဲ”

သူ့စကားကို ဒေါ်မာကြီးကလည်း အပိုင်ရထားသော ဘိုး
တော်ဂဏန်းကို ဘိုင်သေအောလိုက်သော ဟန်မျိုးဖြင့်

“မြင်တယ်ဆို မြင်တယ်၊ ခုနက ခြံဘေးနားက ရပ်ကွက်
လူကြီးရော၊ အရပ်ထဲကလူတွေရော အားလုံးဖြတ်သွားတာ မြင်လိုက်
တယ်၊ သူတို့တွေမြင်ကုန်ပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ နာမည်
တော့ပျက်ပါပြီ၊ ယူမှကိုဖြစ်တော့မှာ”

“ဟင်”

ဒေါ်မာကြီးစကားကြောင့် ဦးဘမေး ခေါင်းနပန်းကြီးသွား
၏။

“ယူမှကိုဖြစ်တော့မှာ”တဲ့။

ဘာမှလည်း မဘာရပါဘဲနဲ့ ဒီနံနံစော်စော် မိန်းမကြီးတော့
သူကမယူချင်။ ထို့ကြောင့် အတင်းဆွဲထားသောလက်ကို မရမက
ဆွဲဖြုတ်ပြီး

“ဟယ် ဘာဆိုလို့ယူရမှာလဲ၊ နင်နဲ့ငါက ဘာဆိုလို့ ငါက
ယူရမှာလဲ၊ သွား သွား ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်”

ဆိုကာ အတင်းနှင်လွှတ်သည်။ ဒါကို ဒေါ်မာကြီးကလည်း
အလကားရထားသော နွားကို ချည်တိုင်က အလွတ်မခံဘဲ

“အို လူသိရှင်ကြားဖြစ်ကုန်မှတော့ ကျွန်မရှက်တယ်၊ ကျွန်မ

၈၀ ဘကြီးတော်

ရှက်တယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်ကြပါဦးရှင် လူတွေမြင်ကုန်ပြီ၊ လူတွေမြင်ကုန်ပြီ”

ဒေါ်မာကြီး အော်သံကျယ်ကျယ်။ ဆလူးက အိမ်ထဲမှပြေးထွက်လာသည်။

“ဟင် ဖေမေး၊ ဖေမေး ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ဟော ဟော ရှင်သမီးမြင်သွားပြီ၊ ကျွန်မရှက်တယ်၊ ကျွန်မရှက်တယ်၊ ယူမှုကိုဖြစ်တော့မယ်၊ ယူမှုကိုယူရတော့မှာ”

ဒေါ်မာကြီး၏ အားတက်သရောအော်သံ။ ဦးဘမေး ဒေါ်မာကြီးဆွဲထားသောလက်ကို အတင်းဖြုတ်ပြီး

“ဟာ သမီးမြင်မှာပေါ့၊ နင်က ဇွတ်အော်နေတာကိုး”

“ဘယ်မှာအော်လို့လဲ၊ ဘယ်မှာအော်လို့လဲ အရပ်ကတို့ရော ဒီမှာ ကျွန်မနဲ့ကိုကိုဘမေး ချုံထဲဝင်တာ လူတွေမြင်ကုန်ပြီတော့၊ ကျွန်မရှက်ကုန်ပြီတော့”

“ဟယ်”

ဒေါ်မာကြီးအော်သံက ပိုကျယ်လာသည်။ ရှက်တယ်လည်း ပြောသေး အသံလည်း ပိုကျယ်လာသေး။ သူ့အော်သံကြောင့် အရပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စမှနေ၍ ဝိုင်းလာကြသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဦးဘမေးနဲ့ဒေါ်မာကြီးတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ လူတွေမြင်ကုန်လို့ ဒေါ်မာကြီးက ရှက်တယ်တဲ့”

“ဟယ် ဒါ ဒါဆို ဟိဟိ ဟဂ္ဂာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

လူတွေက တစုစုနှင့်များလာသည်။ ဒါကို ဒေါ်မာကြီးက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“တွေလား၊ တွေလား တစ်ရပ်ကွက်လုံးမြင်ကုန်ပြီ၊ ကျွန်မရှက်တယ်၊ ကျွန်မရှက်တယ်၊ ယူမှုကိုဖြစ်တော့မှာ၊ ဟိဟိ အလေ

အဟင် အဟင်”

ဝမ်းသာအားရကို ငိုယောင်ပြုတော့၏။ ဦးဘမေးလည်း မည်သို့ရှင်းပြရမည်မသိတော့။

“ကိုတင်မောင် ရှင်မြင်တယ်နော်၊ ဦးတည်ဆွေ ရှင်ရောတွေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒေါ်ကလယ် ရှင်မျက်စေ့နဲ့ တပ်အပ်မြင်တာနော်၊ ဒေါ်ဘုမ လက်ပူးလက်ကြပ်ကြီးဟုတ်၊ ကိုဆင်”

ဟူ၍ လာသမျှလူအားလုံးကို သက်သေထူနေတော့၏။ လာသမျှလူကလည်း ယောင်နနနှင့် ခေါင်းညိတ်ရ၏။ ဒါကို ဦးဘမေးကလည်း

“ဟယ် ဘယ်မှာမြင်လို့လဲ၊ နင်အော်လို့ ဒီလူတွေရောက်လာတာကို”

“အို မရဘူး၊ မရဘူး၊ လူတွေမြင်ကုန်ပြီ၊ ကျွန်မရှက်တယ် ရှက်တယ်”

ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြ၍မရ။ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းလည်းမသိ။ လက်ကိုပဲ မလွှတ်တမ်းဆွဲထားသည်ကိုး။

ထိုစဉ်

“ဟေ့ ဟေ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ရပ်ကွက်လူကြီး။

ရပ်ကွက်လူကြီးကိုမြင်တော့ ဦး

ဝမ်းသာအားရကို
ငိုယောင်ပြုတော့၏။
ဦးဘမေးလည်း
မည်သို့ရှင်းပြရမည်

ဘမေးရော ဒေါ်မာကြီးပါ တစ်ယောက်တစ်မျိုး အားတက်သွားကြသည်။ ဦးဘမေးက သူဦးစေရန်

“လုပ်ပါဦး၊ အရပ်လူကြီးရယ်၊ ဟော ဟောဒီဟာကြီးက”
သူ့စကားမဆုံးလိုက် ဒေါ်မာကြီးအသံပြကြီးနှင့် အော်တက်ပြန်သည်။

“ဟယ် ရပ်ကွက်လူကြီးပါ မြင်သွားပြီ၊ ဒါဆို လူစုံပြီ၊ တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ပါ ထိုးလိုက်တော့မယ်၊ ကျွန်မရှက်တယ်၊ ကျွန်မရှက်တယ်၊ ဘောပင်ပါလားဟင်၊ ဘောပင်ပေး၊ ဘောပင်ပါတယ် မဟုတ်လား”

“ပါတယ်၊ ပါတယ်၊ အာ နေကြစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကြတယ်၊ ဘယ်ကနေစဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

“ဟီး”

အရပ်လူကြီးစကားမဆုံးမီ ဒေါ်မာကြီး၏ ငိုသံလွင်လွင်ကြီး အရင်ကြားရသည်။ ထို့နောက်

“ဟီး ဟောဒီလူကြီးကိုကိုမှေးပေါ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာက သူ့မျက်လုံးရွှဲကြီးနဲ့”

ဒေါ်မာကြီးစကားကြောင့် ဦးဘမေး၏ မျက်စိဟု အမည်တွင်သော ဘုရားစူးမျက်စိကို လိုက်ကြည့်ကြသည်။ ထိုနှမ်းစေ့လောက်မျက်စိက ဘယ်နှယ်ရွှဲကျလာမှန်း မည်သူမှမစဉ်းစားတတ်။

ဒေါ်မာကြီးက အမှုကြီးအောင် ထပ်ဆင့်သည်။

“မျက်လုံးရွှဲကြီးနဲ့ ကြည့်ခဲ့တာပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကတည်းက ကျွန်မ အိပ်ရာထဲ ကပိုကယိုလေးအိပ်နေတုန်း သူပုဆိုးကြီးမပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး”

“ဘာ ဘာလုပ်သွားလဲဟင်”

“ပုဆိန်ငှားသွားတာပါ”

“ဟယ် ပုဆိန်ငှားတာများ၊ ငါက အဝတ်လားလို့”
“အေးလေ ငါက အဝတ်ဖြစ်ပြီလို့ သေချာပေါက်တွက်နေတာ”

ဒေါ်မာကြီးက စကားဆက်သည်။

“အဲဒါကတစ်ကြိမ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကမှ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

“ဟာ ဒီတစ်ကြိမ် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပြီဟေ့”
“ကောင်းခန်းရောက်ပြီ မိန်းမရေ”

အားလုံးက ဒေါ်မာကြီးစကားကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်လလောက်ကလည်း ကျွန်မ အိပ်ရာထဲ ကပိုကယိုလေးအိပ်နေတုန်း”

“ဟယ် အိပ် အိပ်နိုင်လွန်းတယ်”

“ကျွန်မအိပ်နေတုန်းမှာ သူပုဆိုးကြီးမ၊ အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ခြောက်လကွလောက်ရှိတဲ့ဟာကြီး ထုတ်ပြပြီး”

“ဟဲ့ ဘာကြီးလဲ”

“ဓား ဓားပါတော်၊ သပြေပင်ခုတ်ချင်လို့ ငါ့ဓားကတုံးနေလို့ ခြောက်လကွလောက်ရှိတဲ့ ကျွန်မ”

“ဟဲ့ ဘာတုန်းဟဲ့ အလန့်တကြား”

“ကျွန်မဓား လာငှားတာပါရှင်”

“ဟယ် နင့်ဟာကလည်း မရှင်းမရှင်း”

“ရှင်တို့က စကားကို ခွဲခွဲပြီးနားထောင်တာကို အဟင့်”

“အဲ အဲဒီတော့”

“ဟီး ပြောရမှာလည်း ရှက်ပါတယ်ရှင်၊ ရှက်လည်းရှက်နိုင်ပါ ဘူး၊ ခုနလေးကတင် သူက ကျွန်မအိမ်ကိုရောက်လာပြီး မာကြီး”

ချုံတိုးရအောင်တဲ့၊ ဟီး”

အားလုံးမျက်လုံးက ဦးဘမှေးဆီ
ပြန်ရောက်လာသည်။ နောက် ကျွက်စီ
ကျွက်စီအသံများက

“ဟယ် ဒီအသက် ဒီအရွယ်မှ”

“ဟုတ်ပါ၊ မငယ်မကြီး”

“မကြီးမငယ်လုပ်ပါ၊ အမှုကြီး

ကုန်ပါဦးမယ်”

“ခြောက်လကွလောက်ရှိတဲ့”

“တော်ပါ၊ ကောင်းခန်းရောက်ပြီ၊

ချုံထဲမှာ ဟိဟိ”

လူတွေစိတ်ဝင်စားလေ ဒေါ်မာ
ကြီး ပိုဝိုကောင်းလေ ဖြစ်နေလေပြီ။

“ဟီး အဲဒါ ကျွန်မ မတိုးချင်ဘူး
ဆိုတာကို သူကတိုးပါတဲ့၊ ကျွန်မက တိုးချင်
ဘူး၊ သူကတိုးပါ၊ ကျွန်မက နှစ်ခါမခေါ်ရ
ဘူး စိတ်ပါပြီး”

“အညာကလည်းလွယ်ပါ”

“အေးလေ၊ ဒါမျိုး ဆိုက်ကားနဲ့
ခေါ်တောင်လိုက်တယ်”

“အဲ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မက ရိုးရိုးသား
သားမှတ်ပြီး ချုံထဲတိုးတာ၊ ချုံထဲရောက်မှ
ငုပ် ငုပ်ဆိုပြီး အို ပြောရမှာရှက်တယ်၊ ရှင်တို့
ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ပြီးတော့ သူပြောသေး
တယ်၊ ရေချိုးပြီးတစ်ခါ”

“ဟယ် သွက်ပါ”

“မထင်ရဘူးနော်”

“မျက်စိသာမှေးတာ၊ ဒါမျိုးကျ အပြု”

“ဟဲ့ မပြုရအောင် ဆောင်းတွင်းမှမဟုတ်တာ”

လူတွေကျွက်စီကျွက်စီ ဖြစ်ကုန်၏။ ဦးဘမှေးကိုကြည့်လိုက်၊
ဒေါ်မာကြီးကိုကြည့်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်မာကြီးကလည်း အိုက်တင်
ကောင်းသည်။

“ဘောပင်ပါလားဟင်၊ ဘောပင်၊ တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ထိုး
လိုက်ရအောင်၊ လူစုံတုန်းလေးမို့ပါ”

ဟူ၍ ဘောပင်ပင်ငှားနေပြီ။ သူတို့ကိုကြည့်၍ ရပ်ကွက်
လူကြီးက

“အင်း ခင်ဗျားတို့ကလည်း မကြီးမငယ်နဲ့၊ အိမ်ပေါ်မှာ အေး
အေးဆေးဆေး ခုတင်နဲ့”

“ကျွန်မလည်း ပြောပါသေးတယ်”

အောင်မှတ်ကိုးဆယ်ရ ဒေါ်မာကြီးက ဝင်ထောက်သည်။
ရပ်ကွက်လူကြီးကဆက်၍

“ခုတင်နဲ့ ဆွေးနွေးလို့ရတဲ့ဟာကို အခုတော့ လူကြားမကောင်း၊
သူကြားမကောင်း ချုံထဲမှာဆိုတော့၊ အေးလေ ဖြစ်ပြီးတာလည်း ဖြစ်
ပြီးပြီဆိုတော့”

“ဘောပင်ပေး ဘောပင်ပေး လက်မှတ်ထိုးရတော့မှာ”

ကိုးဆယ်ကိုးသမလေးသုံး အောင်မြင်ပြီဖြစ်သော ဒေါ်မာ
ကြီး အားတက်နေသည်။

“ကဲ ကိုဘမှေး ခင်ဗျားဘာပြောချင်သေးလဲပြော”

ရပ်ကွက်လူကြီးက ဦးဘမှေးကို လှည့်မေးသည်။ ထိုတော့မှ

ဦးဘမေးက အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူပြီး

“လေးစားအပ်ပါသော ရပ်ကွက်လူကြီးနှင့် မြို့မိမြို့မအပေါင်း တို့ခင်ဗျား၊ ယခုကမ္ဘာအခင်းမှာ ကျွန်တော်တရားခံ ဘမေးနဲ့ တရားလို ဒေါ်မာတို့ ချုံတိုးခဲ့တယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်”

“ဘောပင်ပေး၊ ဘောပင်ပေး”

“ချုံထဲမှာ ဘယ်သူမှ မမြင်ခဲ့ရတဲ့အတွက် တရားလိုဒေါ်မာ ဖက်က ပြောသမျှသာ ယုံကြည်မယ်ဆိုတာလည်း ယုံကြည်မိပါတယ်”

“ဘောပင် ဘောပင်”

“သူနဲ့ကျွန်တော် ချုံထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် တစ်ခုပဲ တောင်းဆိုခွင့်ပြုပါ”

“တောင်းဆိုစေဗျား၊ တောင်းဆိုပါ”

ရပ်ကွက်လူကြီးက ခွင့်ပြုသည်။ ဦးဘမေးက တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ဒေါ်မာကြီးဖက် ညွှန်ပြရင်း

“သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ကျွန်တော့်လက်ငွေရာ ရှာပေးပါ”

“အ”

ဦးဘမေးစကားကြောင့် ဘောပင်အဖုံး သွားနှင့်ကိုက်ဖွင့်နေသော ဒေါ်မာကြီး ဘောပင်အဖုံးပါ မျိုချမိသွားသည်။ ဦးဘမေးမှ ဆက်၍

“အကယ်၍များ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကျွန်တော့်လက်ငွေရာ တစ်စုံတစ်ရာရှိခဲ့ရင် ဒီကိစ္စကို တာဝန်ယူဖြေရှင်းမှာဖြစ်ပြီး၊ သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ပေါ် ကျွန်တော့်လက်ငွေရာမရှိရင်တော့”

သူ့စကားပင်မဆုံးလိုက် ဒေါ်မာကြီး ဦးဘမေးကိုဆွဲထားသော လက်ကို ဆတ်ခနဲလွှတ်ချပြီး ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နှင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုတော့မှ လူအားလုံးလည်း သဘောပေါက်ပြီး

“ဦး... ဖြောင်း... ဖြောင်း
ဖြောင်း”

ဩဘာသံများ စီညံသွားသည်။

ဟုတ်ပဲ။ ချုံထဲတွင် ဦးဘမေးက တစ်ခုခု ဗရုတ်ဗယက် လုပ်ခဲ့လျှင် ဒေါ်မာ ကြီး ခန္ဓာကိုယ် တစ်နေရာရာလက်ငွေရာ တော့ ကျန်မည်ပဲလေ။ ယခုတော့ ဦး ဘမေးက သူ့အကျင့်သီလနှင့် သန့်စင် ကြောင်း လက်ငွေရာ စစ်ဆေးခိုင်းခြင်း တစ်ခုတည်းနဲ့တင် လုံလောက်သွားပေပြီ။

ထိုအမှုတွင် ဦးဘမေး နိုင်ပါ သည်။

သို့သော်

“ကိုကိုမေး”

ကြားဖူးနေကျအသံ။ ဦးဘမေး ကြက်သီးများပင် ထသွား၏။ ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်သည်။ အထုပ် အပိုးများနှင့်

“ကျယ် ကျယ်”

သူ၏ပျောက်ဆုံးနေသော ချစ် ဇနီး ဘာကျယ်။ သူဝမ်းသာသွားသော် လည်း

“ဟင် ရှင် ရှင်က ဒီလိုတောင်ဖြစ် နေပြီပေါ့လေ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော်
တရားခံဘမေးနဲ့
တရားလိုဒေါ်မာတို့
ချုံတိုးခဲ့တယ်ဆိုတာ

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ရှင်က ကျွန်မ မရှိတုန်း တခြားမိန်းမနဲ့ ချုံတိုးနေတာပေါ့လေ”

“အဲ အဲဒါက”

“ရှင်လုပ်ပေါက် ကျွန်မသိတယ်၊ ရှင်ရွာက ကောက်ရိုးပုံ အကျင့်တွေ မပျောက်သေးဘူးပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“တစ် တစ်ခါတည်းပါ”

“တော်၊ ကျွန်မက ကျွန်မဘဝပေါ် ရှင်ကိုပုံအပ်ဖို့ ယုံမှတ် လို့ ရှာခဲ့တာ၊ ရှင် ရှင်က”

“ရှင်း. . ရှင်းပြပါရစေ ကျယ်၊ ဆလူး. . ဆလူး မင်းမေမေ”
ဆလူးကလည်း အနားမှာရှိမနေ။

“တော်ပြီ၊ ဘာမှရှင်းပြမနေနဲ့၊ ရှင်အပေါ်မှာထားတဲ့ သစ္စာ တရားတွေအားလုံး ရေစုန်မျောလိုက်ပြီ၊ သွားပြီ၊ ကျွန်မကို ရှင်လိုက် မရှာနဲ့”

အဖြစ်အပျက်က မြန်သည်။ ဒေါ်အာကျယ် အိမ်ရှေ့၌ ရပ် ထားသော မြင်းလည်းနောက် ခြေနင်းခုံပေါ် တက်လိုက်သည်။ သူ လည်း ခြေနင်းပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရော မြင်းလည်းကလည်း ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထွက်သွားသည်။

“ကျယ် ကျယ်”

သူ့အော်ခေါ်သော်လည်း ဒေါ်အာကျယ် လှည့်မကြည့် တော့။ မြင်းလည်းခြေနင်းခုံပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကြီး ပါသွားလေ ပြီ။

“ကျယ် ကျယ်ရေ၊ ကျယ်လေး”

သူ့ခေါ်သံမကြားတော့။ ခြေလှမ်းတွေသာ ယိမ်းယိုင်သွား၏။ ပြေးလိုက်၍လဲ မရှိတော့။ သူက မြင်းလောက်မှ မပြေးနိုင်တာ။ ဘယ် လိုမှ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့မှ အိမ်ဖက်သို့ ခြေလှမ်းပြန်လှည့်သည်။

သွားပြီ။ သူ့မျှော်လင့်ချက်များ ရေစုန်မျောခဲ့ချေပြီ။ အနှစ်နှစ် အလလကို မျှော်လင့်ခဲ့သောရည်မှန်းချက်များ သူ့ခြေများလိုယိုင် နဲ့ခဲ့လေပြီ။

“ကျယ်ရေ”

အကျယ်ကြီးအော်ပေမယ့် အာကျယ်မကြားနိုင်တော့။

အိမ်ပေါ်ပြန်အတက် သမီးဆလူးက ပူပူနွေးနွေးငုံးကြော်
နှင့် ဧည့်ခံပါသည်။

ငုံးကြော်ကိုမြင်တော့ ဦးဘမေး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဟဲ့ ဆလူး”

“ရှင် ဖေမေး”

ဦးဘမေး ငုံးကြော်ကို လက်ညှိုးထိုးရင်း

“ဒီငုံးက”

“ဖေမေးတို့ ချုံတိုးနေတုန်း ငုံးက အိမ်ပေါ်တက်လာတာ
လေ၊ အဲဒါကြောင့် အိမ်ပေါ်မှာတင် ဆီးဖမ်းလိုက်တာ”

“ဟေ”

ဦးဘမေး အံ့အားသင့်သွားသည်။ နောက် မသင်္ကာသလို
ဖြင့်

“ငုံးက အိမ်ပေါ်တက်လာတာ”

“အို ဖေမေးကလည်း မယုံသလိုအသံနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်လာ
လို့ သမီးဖမ်းမိလို့တောင် ကြော်ထားပြီးပြီမဟုတ်လား”

ဦးဘမေး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ နောက် ကြိတ်မနိုင်
ခဲမရအသံကြီးနှင့်

“ဂန်းမင်း ငါချုံထဲတိုးတော့ သူကအိမ်ပေါ်တက်တယ်၊
ငါအိမ်ပေါ်ကစောင့်ရင် သူ့ဘာသာသူ ဆီပူအိုးထဲ ခုန်ချသေမလားပဲ၊
တောက်”

“ခစ် ခစ် ခစ်”

သမီးဖြစ်သူ၏ ကြိတ်ရယ်သံကြားရ၏။

သို့သော် ငုံးကြော်ကို လျှာပေါ်တင်လိုက်သည်နှင့် ခုနက
အဖြစ်အပျက်အားလုံး ခေါင်းထဲမှ လွင့်စင်ကုန်၏။

နှုတ်မှလည်း ဗလုံးဗထွေးနှင့်

“ဟဲ့ ဆလူး၊ ခုနက မိန်းမကြီး ဘောပင်တောင်းတာ ဘာ
လုပ်ဖို့တဲ့လဲဟေ”

“ဟေ့ ဟေ့ ကလေးတွေ သွားကြစမ်း”

“ဟဲ့ ဟိုဟာက ဘယ်သူ့ခွေးလဲ ခြံထဲဝင်လာတာ၊ ရွှေး ရွှေး”

“ဟေ့ ဟိုကောင်တွေ ငါ့ခြံနား ရစ်သီရစ်သီလုပ်မနေကြနဲ့

စမ်း”

ထိုအသံမှာ ဦးဘမေး နေ့စဉ်အော်နေရသော အသံဖြစ်လာ

သည်။

သူနှင့်ဒေါ်မာကြီး အမှုဖြစ်ပြီးသည်မှစ၍ သူ့ခြံထဲမှ ချုံကြီးမှ ငုံထွက်သည့်သတင်းကြီးပြီး ကလေးအစ ခွေးအဆုံး ခြံထဲဝင်လာ၍ မောင်းရသည်မှာအမော။

ဟုတ်သည်လေ။ ကိုယ့်ရဲ့စားခွက်
တော့ မည်သူ့ကိုမှ အနှိုက်မခံနိုင်။

ကံကြမ္မာကလည်း ရပ်ကွက်ဖက်
မပါ။ ထိုချုံထဲမှ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်
မှ ငုံးမရဘူးသေး။ သို့သော် မောင်ကူးနှင့်
ဆလူး ချုံထဲဝင်သွားလျှင်တော့ ငုံးတစ်
ကောင်ကောင်တော့ ရစမြဲ။

ယခုဆိုလျှင် သမီးဆလူးပင်
ငုံးဖမ်းအတော်ကျွမ်းနေပြီ။ လိုချင်သည့်
အရွယ်အစား၊ အထီးအမ လိုရာပြော ရ
အောင်သူဖမ်းပေးနိုင်သည်။

နိုင်ငံတကာ ငုံးဖမ်းပြိုင်ပွဲရှိလျှင်
တောင် သမီးဆလူးပင် ဗိုလ်စွဲပေလိမ့်မည်။
မောင်ကူးကတော့ သမီးဆလူးအတွက် ငုံး
ဖမ်းဖက်။ သူက ငုံးမင်းဂါထာတော်တွေ
ဘာတွေ ရတယ်ဆိုပဲ။ (အမှန်တော့ ငုံးမင်း
ဂါထာက မီးကွင်းတာပါ။) မောင်ကူး
ငုံးမင်းဂါထာရွတ်လိုက်လျှင် ငုံးများက
မနေနိုင်ဘဲ ပြေးထွက်လာကြသည်ဆိုပဲ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးဘမေး
အတွက်ကတော့ နေ့စဉ် ငုံးတစ်ကောင်ကျ
စားသုံးနေရ၍ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေ
မိ၏။ ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် ငပိမပါလျှင်
နေ ငုံးကြော်ပါလျှင် ကျေနပ်ပြီ။

“ဟေ့ ကလေးတွေ သွားကြစမ်း။

မောင်ကူးနှင့်ဆလူး
ချုံထဲဝင်သွားလျှင်
တော့ ငုံးတစ်ကောင်
ကောင်တော့ ရစမြဲ။

သွားကြစမ်း၊ ဒီချုံကြီးနား မလာနဲ့လို့ပြောထားလျက်နဲ့”
 တစ်ဖက်က ကလေးများလည်း မောင်းရသေး၏။ ဒီကြားထဲ
 တစ်ခါက ဒေါ်မာကြီးကလည်း ရေမိုးချိုးပြီး ဘောပင်လေးကိုက်ကာ
 “ကိုမေး ငုံးဖမ်းကြရအောင်နော်၊ ရေချိုးလာလို့”
 ဟူ၍ လာစပ်တတ်သေး၏။ ဦးဘမေးကလည်း သူ့အကြံကို
 သိ၍
 “အို နေပါစေ၊ ဒါ ကျုပ်အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ သမီးအလုပ်”
 ဟုဆို၍ ခပ်တင်းတင်းငြင်းထားရသည်။
 မငြင်း၍မဖြစ်။ ဒီတစ်ခါ ချုံထဲ သူနှင့်ဝင်လျှင်တော့ လက်
 ပွေရာမရရအောင်ယူမည့် သဘောရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်လမ်း
 ထပ်မစရဲ။

“သမီးဆလူး”

“ရှင် ဖေမေး”

ဆလူးက နေ့ခင်းကြောင်တောင် ရေချိုး၊ သနပ်ခါးလိမ်းနေ
 ရာမှ ပြန်ထူးသည်။ ဦးဘမေးက ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားရင်း

“အေး ငါလည်း နေ့စဉ် ငုံးသားစားနေရတာ ကြိုက်တော့
 ကြိုက်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့”

သူ့စကားရပ်သွား၏။ ဆလူး သနပ်ခါးသွေးလည်း ရပ်သွား
 သည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေမေး”

“အေးကွယ်၊ တစ်ခါတလေ ငုံးမဟုတ်ဘဲ ငုံးဥလေး စားချင်သလားလို့”

“ခစ် ခစ် ခစ်”

ရယ်သံနှင့်အတူ သနပ်ခါးသွေးသံ မှန်မှန်ပြန်ကြားရသည်။

“အဲဒါ ငုံးဥလေးများ”

“တစ်ရက်ကြိုမှာရင် ရတာပေါ့ဖေမေးရဲ့”

“ဘာ”

သမီးစကားကြောင့် ဦးဘမေး ကြောင်သွားသည်။ ဒါကို

ဆလူးက

“ဟို ဟိုလေ ငုံးတွေက ဘယ်မှာဥတာလဲမသိလို့ အဲဒါ တစ်ရက်လောက်ကြိုရှာမှ ရမှာလို့”

“အဲလိုလား”

ဦးဘမေး အံ့အားသင့်နေသည်။ ငုံးဥက တစ်ရက်ကြိုရှာရသည်ဆိုတာကိုး။

“ရမှာကရော သေချာလို့လား”

“ကြိုမှာရင်၊ အဲ ကြိုရှာရင်ရပါတယ်ဆို”

သမီး၏ စိတ်မရှည်သံနှင့်အတူ ကျောက်ပြင်သိမ်းသံပါ ကြား

ရ၏။

သိပ်မကြာခင် ငုံးကြော်နဲ့သင်းသင်းလေး ရလာသည်။

ချုံကလေးကား လှုပ်နေသည်။

ဦးဘမေး ချုံလေးကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ချုံထဲမှ အမောတကောထွက်လာသည့်

ဆလူး။

“ဖေမေး ငုံးဥတွေရလာပြီ”

ဆိုကာ ငုံးဥများ သူ့ဆီယူလာ၏။ ငုံးဥအသံကြားတော့

ဦးဘမေး သားရည်များပင်ကျလာသည်။

“မြန်မြန်လာဟဲ့ ဆလူးရဲ့”

အနားရောက်လာ၍ ကြည့်လိုက်တော့

“ဟင်”

“ငုံးဥတော့ ငုံးဥပင်။ သို့သော်
ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် အသေအချာထုပ်
ပိုးထားသော ငုံးဥများပင်။”

“ဟင် ဒါ ဒါက”

“ငုံးဥလေ ဖေမှေးရဲ့”

“ငုံးဥတော့ ငါသိတာပေါ့။ နင့်ငုံး
က ဘယ်နှယ် ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ ထုပ်ပြီး
ဥတာတုန်း”

သူ့စကားကြောင့် ဆလူး မျက်နှာ
ပျက်သွားသည်။ နောက်မှ

“အို ဖေမှေးကလည်း ဒီငုံးက
ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲ ဥထည့်ထားလို့ပေါ့”

“ဟင် ငုံးက ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲ
ဥထည့်တယ်၊ ဒါဖြင့် ဒီပလတ်စတစ်အိတ်
က မီးနဲ့ဘယ်လိုပြန်ပိတ်မှာလဲ”

ဆလူးမျက်နှာ ပိုပျက်သွား၏။ သို့
သော် မလျော့။

“ဖေမှေးကလည်း ဒါက ငုံးဥတွေ
လွတ်မကျအောင် သမီးတို့ပဲ မီးနဲ့ပိတ်လာ
တာ”

“ဟဲ့ မီးကဘယ်ကရတာတုန်း၊
ချုံထဲမှာက”

“ကိုမောင်ကူးနှာခေါင်းနဲ့ ပိတ်ခဲ့
တာ ဖေမှေးရေ၊ တကတည်း အမေးအဖြေ”

“အို ဖေမှေးကလည်း
ဒီငုံးက
ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲ
ဥထည့်ထားလို့ပေါ့”

ကထူပါ”

ဟုဆိုကာ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နှင့် အိမ်ပေါ်တက်
သွား၏။ ဦးဘမှေးပင် ဇေဝဇေဝနှင့် ငုံးဥအိတ်ကိုဖောက်ပြီး

“မောင်ကူးနှာခေါင်းနဲ့ ပိတ်တယ်၊ ဒီကောင့်နှာခေါင်းက
ဒီလောက်ပူလား၊ ဘာလို့ပူတာလဲ”

ဆိုကာ ငုံးဥကို ဖောက်စားလိုက်သည်။

“အိ(စ်)”

ငုံးဥပါးစပ်ထဲရောက်သွားတော့ သူ ပိုအံ့အားသင့်သွားသည်။
ထို့ကြောင့် ဆလူးနောက်ပြေးလိုက်ပြီး

“ဟဲ့ ဆလူး၊ နင့်ငုံးဥက ပြုတ်ထားပြီးသားကြီးဟ”

ဒါကို ဆလူးက မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုဟန်နှင့် အိပ်ခန်းတံခါး
ကို ဂျိမ်းခနဲပိတ်ပြီး

“ဪ ဖေမှေးကလည်း ငုံးက မြေကြီးထဲဥပြီး ကြာလာတော့
ကျက်သွားတာပေါ့၊ တကတည်း”

“မြေကြီးထဲဥတာ၊ ခုနပြောတော့ ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲဆို”

“မြေကြီးထဲက ပလတ်စတစ်ကိုပြောတာ၊ မသိဘူး၊ မသိဘူး၊
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စဉ်းစားယူ၊ ဒါပဲ”

ဟိုက စကားနည်းရန်စဲ လုပ်သွားသည်။ ဦးဘမှေးကသာ
အတွေးတွေ ပလုံစီရင်း ငုံးဥကိုဖောက်စားကာ အူကြောင်ကြောင်နှင့်
ကျန်ခဲ့ရလေသည်။

ချုံကလေးကိုကြည့်ပြီး ဦးဘမေး လိပ်ခဲတင်းတင်းဖြစ်နေသည်။

ဤချုံကလေးမှ ငုံးဖမ်းလာသည်ကို သိပ်မထူးဆန်း။ ငုံးဥအပြတ်ကို ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် အသေအချာထုပ်ပြီး ထွက်လာသည်ကတော့ ထူးဆန်းသည်။

ငုံးကတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြတ်ပြီးသားမဥနိုင်။ မြေကြီးအပူရှိန်ကြောင့် ကျက်သွားတာတော့ ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထုပ်ပြီးသားဥတာတော့ မဖြစ်နိုင်။

ဦးဘမေး ချုံကလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

“ဝင်ကြည့်လိုက်ရင် ကောင်းမလား”

ဝင်ကြည့်လိုက်လျှင် ငုံးတွေ ထွက်ပြေးသွားမှာလည်း ကြောက်ရသေး၏။ ဒီအတိုင်းနေလျှင် တစ်သက်လုံးစားရမည့် ငုံး၊ သူ ဒီတစ်ခါဝင်လိုက်မှ အားလုံးထွက်ပြေးသွားပြီး တစ်သက်လုံး ငုံးသားဇတ်နေရပေလိမ့်မည်။

သူ့စိတ်ထဲ ချီတုချတုဖြစ်နေမိသည်။ နောက်မှ သတ္တိမွေးပြီး

“ဟယ် ဒီတစ်ခါဝင်ရုံနဲ့တော့ ငုံးတစ်အုပ်လုံး မကုန်သွားလောက်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခဏတော့ ဝင်ကြည့်မှပဲ”

ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းနှင့် ချုံကလေးနားကုပ်ချောင်းချောင်း ပြေးသွားလိုက်သည်။ နောက် လူရိပ်လူခြည်ကို အကဲခတ်ရသေး၏။ အသက်ကြီးမှ ချုံထဲဝင်သည်ကို လူမြင်မှာလည်း စိုးသေးတာကိုး။ နောက်ပြီး ဒေါ်မာကြီးရန်ကလည်း ရှိသေး။ သူ့ချုံထဲ ဝင်သွားတာမြင်လျှင် ဒေါ်မာကြီးပါ ပြေးဝင်လာလျှင်အခက်။ ဒီတစ်ခါ ဝင်မိလျှင်တော့ လက်ငွေရာလေးလောက်တော့ ထင်အောင် လုပ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် လူရိပ်လူခြည်ကလည်း အကဲခတ်ရသေးသည်။

မည်သည့်အရိပ်အယောင်မှ မမြင်၍ ချုံထဲ ဖတ်ခနဲတိုးဝင်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ချုံတွင်းအခြေအနေကိုမြင်တော့ ဦးဘမှူး အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ငုံးမင်းများ လာအိပ်တာလား”

သူ့စိတ်ထဲ ဇေဝေဝါ ဖြစ်သွားသည်။ မဖြစ်ခံနိုင်ရိုးလား။ ချုံကလေးအတွင်းပိုင်းက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး ဖျာတစ်ချပ်ပင် ခင်းထားသေး၏။ ခေါင်းရင်းမှာက ခေါင်းအုံးနှစ်လုံး။ နံဘေးမှာက ခုံပုလေးတစ်လုံးနှင့် ရေသန့်ဗူး။ နေကြာစေ့ထုပ်က ခုံအောက်မှာ။

အပေါ်မော့ကြည့်တော့ ဓာတ်မီးသုံးလုံး၊ ဇောက်ထိုးဆွဲထား

သေး၏။ ဖွင့်လိုက်တော့ ဒစ်စကိုလိုက်(တ်) သဖွယ် လင်းတစ်ခါမှိန်တစ်လှည့်။ နိုက်ကလပ် ရောက်သွားသလို။

ခြေရင်းမှာက မှန်တစ်ချပ်နှင့် ကျောက်ပျဉ်။ မှန်ရှေ့မှာမှ ဟိုချောင်းဒီချောင်းလုပ်နိုင်ရန် မှန်ပြောင်းတစ်လက်။ မှန်ပြောင်းကိုယူ၍ ချောင်းကြည့်သည်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးအထင်းသား။

ချုံတွင်းအခြေအနေကိုကြည့်၍ ဦးဘမှူး သဘောပေါက်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ပျော့ကျသွား၏။

“ဒင်းတို့ငုံးဖမ်းတာ ဒီလိုကိုး”

ထို့ကြောင့် ချုံထဲမှပြန်တိုးထွက်ပြီး အာခေါင်ခြစ်အော်လိုက်သည်။

“ဆလူး”

ပြန်ထူးသံမကြားရ။

“ဆလူး”

မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်။ ဒေါသတကြီးနှင့် အိမ်ဆီပြန်ပြေးလိုက်သည်။

“ဆလူး”

ဧည့်ခန်းထဲတွင်လည်းမရှိ။

“ဆလူး”

မီးဖိုမှာလည်းမရှိ။

“ဆလူး”

သူ့အိပ်ခန်းကို ဒုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်

ချုံကလေးအတွင်းပိုင်းက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး ဖျာတစ်ချပ်ပင် ခင်းထားသေး၏။

လိုက်သည်။

“ဟာ”

ဆလူးကို မတွေ့ရတော့။

ဆလူး၏ အိပ်ရာခေါင်းရင်း ခေါင်းအုံးတွင် တင်ထားသော
စာလေးတစ်စောင်။ ဦးဘမေး ကမန်းကတန်း စာလေးကို ဆွဲယူဖတ်
လိုက်တော့

ဖေမေး

သမီး ချီသေစွာ စာရေးထားခဲ့ပါတယ်။

သမီး ငုံးခြံပိုင်ရှင် ကိုမောင်ကူးနဲ့ လိုက်သွား
ပြီ။

တခုတခု၊

ပြန်လာမှပဲ ငုံးတွေကြော်ကျွေးတော့မယ်။

ဆလူး

ဦးဘမေး ဘိုင်းခနဲ ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။

ထိုတော့မှ ငုံးခြံပိုင်ရှင်မို့ တစ်နေ့ကို ငုံးတစ်ကောင် တစ်
ကောင် ဖမ်းဖမ်းလာပေးမှန်း သိတော့၏။

ငုံး (၂)

တစ်နှစ်ကျော်အကြာ။

“ဦးဘမေး ဦးဘမေး”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ မောင်စောကလေးက အပြေးတစ်ပိုင်း
နှင့် ရောက်လာ၏။

“ဦးဘမေး ဖုန်းလာလို့”

“ဟေ”

ဖုန်းဆက်စရာ အသိတစ်ယောက်မှမရှိ၍ ဦးဘမေး အံ့အား
သင့်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရာမှထပြီး

“အေး အေး လာပြီ၊ လာပြီ”

ဆိုကာ ထလိုက်သွားလိုက်လေသည်။ ဖုန်းဆက်တာ မည်သူ
မှန်းလည်းမသိ။

“ဖေမေးလား”

သမီးဆလူးအသံကြားတော့ ဦးဘမေး ဝမ်းသာသွားသည်။
မတွေတာ တစ်နှစ်ကျော်ကြာနှင့်ကိုး။ သို့သော် မလိမ့်တစ်ပတ် လုပ်
သွားသည်မို့ သိပ်မလျော့ချင်။ ထို့ကြောင့် လေသံမာမာနှင့်ပင်

“အေး ပြော”

“သမီး ကလေးမွေးပြီ”

ဦးဘမေး ပို၍ဝမ်းသာသွားသည်။ မြေးချီရပြီကို။ သို့သော်
အသံက ခပ်မာမာနှင့်ပင်

“ဘာလေးလဲ”

“မိန်းကလေး၊ တနင်္လာသမီးလေး၊ အဲဒါ ဘာနာမည်ပေး
ရင်ကောင်းမလဲလို့ ဖေမေးကို လှမ်းမေးတာ”

ဪ အရေးအကြောင်းကျတော့ မိဘသတိရသား။

ဦးဘမေး ဝမ်းသာသော်လည်း စိတ်မလျော့ချင်သောလေသံ

ဖြင့်

“အမွှေးအတောင်ရော စုံရဲ့လား”

“စုံပါတယ် ဖေဖေ၊ အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်”

“နှုတ်သီးမှာရော ချွန်ရဲ့လား”

သူ့အမေးကို ဆလူးက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ချွန်တယ်ဖေမေး၊ ဖေမေး ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“တနင်္လာသမီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဖေမေး”

“အေး အဲဒီကလေးနာမည်ကို ငုံးမလို့ နာမည်ပေးလိုက်၊

ဒါပဲ”

ဆိုကာ ဂွပ်ခနဲ ဖုန်းကိုချလိုက်တော့သည်။

သူ့ရင်ထဲ၌လည်း ဝမ်းသာလုံးတွေဆိုနေသည်။ သားသမီး မြေး
မြစ်များနှင့် ပြန်နေရတော့မှာမို့ မပြောပြတတ်လောက်အောင် ကြည်
နူးနေမိသည်။

နောက်ပြီး သားမက်ပါလာလျှင် ငုံးခြံပါလာပြီလေ။ သူ
ခေါင်းထဲ ငုံးကြော်တွေ ပလူပျံနေ၏။

BURMESE
CLASSIC
.COM

နောက်ထပ် နှစ်နှစ်ဆယ်။

နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ရာသီအလီလီပြောင်းကုန်
ပြီ။ မိုးရာသီမိုးရွာ၍ ဆောင်းတွင်း၌ နှင်းများကျပြီး
နွေရာသီမှာ သစ်ရွက်ကြွေကြောင်း စသည်ဖြင့် ဘာ
ညာသာရကာ မပြောလိုတော့ပါ။ အတိုချုံးသာပြော
ပါမည်။

၎င်း (၃)

ချုံကလေးကား လှုပ်နေသည်။ ဦးမောင်ကူး၏ ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေ၏။ အရွယ်က သစ်ရွက်လှုပ်တာမြင်ရင်တောင် ကော်ဆဲချင်သည့်အရွယ်။

ဒီချုံကြီးကို အမှတ်တရအဖြစ် မခုတ်ထွင်ဘဲ ထားခဲ့တာကြာပြီကိုး။ ထို့ကြောင့် မျက်စိနောက်နေသော ချုံကြီးကို မျက်စိအနောက်ခံ၍ မျက်ပြုံးကြီးမချီကာ လူကို ကွနေအောင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်း အရသာရှိစွာ ကြည့်နေရခြင်းဖြစ်၏။

ချုံကလေးက လှုပ်နေတုန်း။ လေမတိုက်ပါဘဲ ချုံကလေးဘာကြောင့်လှုပ်နေသည်မသိ။

အကောင်တစ်ကောင်ကောင် ဝင်တိုးတာလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။ သူထိုင်ကြည့်နေစဉ်အတောအတွင်း ဘယ်အကောင်မှ ချုံထဲဝင်သည်ကို မတွေ့ရ။

အိမ်ပေါ်ဝေ့ကြည့်မိသည်။ မည်သူမှမတွေ့ရ။ ဇနီးဆလူးက နေ့ခင်းနေ့လည် တရေးတမော အိပ်နေပြီထင်။

ပြန်ဝေ့ကြည့်သည်။ ချုံကလေးက လှုပ်နေတုန်း။
“ဟင်”

ချုံထဲမှ ဖျတ်ခနဲတိုးထွက်လာသော အရိပ်ကြောင့် ဦးမောင်ကူး၏ နဂိုပြုံးမျက်လုံး ပိုပြုံးသွားသည်။

“ဘယ်သူပါလိမ့်”
ကြည့်နေရင်း သဲကွဲလာသည်။
“သမီးငုံးမ”

ငုံးမကို ချုံထဲမှ မောကြီးပန်းကြီးထွက်လာတာမြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထပြီး
“ဟင် ငုံးမ နင် နင် ချုံထဲဝင်ပြီး ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

အမှတ်မထင် ဖေကူးကိုမြင်တော့ ငုံးမ အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။ နောက်ရယ်ကျဲကျဲနှင့် သူ့လက်ထဲဆုပ်ထားသည်လေးကို ထုတ်ပြကာ

ငုံးမကို ချုံထဲမှ
မောကြီးပန်းကြီး
ထွက်လာတာမြင်တော့
အံ့အားသင့်သွားသည်။

၁၁၂ အကြောင်း

“ဟို ဟိုလေ ယုန် ယုန်ဝင်ဖမ်းတာ”

“ယုန်ဝင်ဖမ်းတာ”

“အင်းလေ၊ ဒီမှာကြည့်ပါလားလို့ ယုန်ကလေး”

မှန်ပေသည်။ ၎င်းမလက်ထဲမှာ ချစ်စဖွယ်ယုန်ကလေး

တစ်ကောင်။

ထိုတော့မှ ဦးမောင်ကူး ခုန်ထပြီး

“ဟင် ဒီချုံထဲမှာ ယုန်ရှိတယ်”

“ရှိလို့ဖမ်းလာတာမမြင်ဘူးလား ဖေကူးရဲ့”

ဆိုကာ သမီးငုံ့မ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နှင့်ထွက်သွား၏။

“ဟဲ့ ဆလူး၊ ဆလူး”

“အလိုတော် ဘာတုန်း”

ဆလူးက နောက်ဖေးပြေးလာသည်။

“ငါ့ကိုခားဗေးစမ်း”

“အလိုတော် ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

“ချုံရှင်းဖို့ဟေ့၊ ချုံရှင်းဖို့”

“ဟင် ရှင်ပဲ အမှတ်တရ ချစ်သက်လက်ဆောင်ဆို”

“ဟယ် ဒီဂန်းမ စကားရှည်လို့ ငါချုံရှင်းနှင့်မယ်၊ နင် ရပ်ကွက်

ထဲ ဘယ်ကောင်ယုန်မွေးလဲ စုံစမ်းချေ”

“ဘာလို့လဲတော်”

“နှင့်သမီးငုံ့မ ချုံထဲကယုန်ဖမ်းခဲ့လို့ဟေ့”

“ဟင်”

လေးစားစွာကြိုးစားလျက်
အကြည်တော်

မိုးမိုးစာပေ

BURMESE
CLASSIC